

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Poznaniu wyrokiem z dnia 14 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt III K 221/13 uznał:

I. oskarżonych P. P. (1), K. P. (1), P. C., Z. M. (1), P. K., T. K., M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N., K. P. (2), A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1) za winnych tego, że w okresie od 20 stycznia 2012 r. do 5 czerwca 2012 r. (dot. P. P. (1)), od 18 stycznia 2012 r. do 15 kwietnia 2012 r. (dot. K. P. (1)), od 18 stycznia 2012 r. do 7 marca 2012 r. (dot. P. C.), od 2 lipca 2012 r. do 16 marca 2012 r. (dot. Z. M. (1)), od 23 stycznia 2012 r. do 15 marca 2012 r. (dot. P. K.), od 28 stycznia 2012 r. do 1 marca 2012 r. (dot. T. K.), od 31 stycznia 2012 r. do 25 lutego 2012 r. (dot. M. A.), od 18 stycznia 2012 r. do 17 kwietnia 2012 r. (dot. R. K. (1)), od 20 stycznia 2012 r. do 15 kwietnia 2012 r. (dot. R. G. (1)), od 25 stycznia 2012 r. do 17 marca 2012 r. (dot. A. N.), od 25 stycznia 2012 r. do 11 marca 2012 r. (dot. K. P. (2)), od 22 lutego 2012 r. do 1 marca 2012 r. (dot. A. C. (1)), od 1 marca 2012 r. do 19 marca 2012 r. (dot. M. W. (1)) i od 25 stycznia 2012 r. do 11 kwietnia 2012 r. (dot. M. S. (1)) w B., G., J., J., K., K., O. i okolicach P., R., R., S., S., S., T., W., W., Z., drodze K. – P., drodze M. – Ś., drodze M. – W., drodze M. – O., drodze P. – P., na stacji paliw (...) przy autostradzie (...), na stacji paliw (...) przy autostradzie (...) w okolicach miejscowości T. oraz w innych dotychczas nieustalonych miejscach brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której, poza nimi wchodzili w różnym okresie czasu także A. C. (2), W. J., W. K., M. K., Ł. M., M. N., M. S. (2), S. S., D. U. i Z. P., który pełnił w niej kierowniczą rolę, mającej na celu popełnianie przestępstw kradzieży paliwa z cystern samochodowych oraz przestępstw związanych z włamaniem do cystern samochodowych przewożących paliwo a następnie jego kradzież w celu umożliwienia jego dalszej sprzedaży, tj. popełnienia przestępstwa z art. 258§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 258§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. wymierzył:

- oskarżonym P. P. (1), K. P. (1), P. C., T. K. i R. K. (1) kary po 10 miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonym Z. M. (1), P. K., M. A., R. G. (1) i K. P. (2) kary po 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- oskarżonym A. N., A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1) kary po 3 miesiące pozbawienia wolności;

II. oskarżonego P. P. (1) za winnego tego, że:

w okresie od dnia 20 stycznia 2012 roku do dnia 05 czerwca 2012 roku w P., K., W., S., Z., J., S., O. i okolicach, B., drodze K. – P., drodze M. – P., drodze M. – O., T. P., stacji paliw (...) przy autostradzie (...) na wysokości miejscowości T., S., G., J., drodze P. – P., stacji paliw (...) przy autostradzie (...), miejscowości T., działając wspólnie i w porozumieniu z P. C., K. P. (1), Ł. M., W. J., S. S., A. C. (2), Z. M. (1), M. A., M. S. (2), P. K., R. K. (1), D. U., R. G. (1), M. N., A. N., W. K., T. K., K. P. (2) oraz nieustaloną dotychczas osobą, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, po uprzednim dokonaniu kradzieży paliwa z cystern połączonych z ciągnikiem po pokonaniu zabezpieczeń w postaci plomb w przypadku przestępstw kradzieży z włamaniem na szkodę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. oraz po dokonaniu kradzieży paliwa i usiłowaniu kradzieży paliwa z cystern połączonych z ciągnikiem na szkodę (...) z siedzibą w Republice Federalnej Niemiec – H. Oddział w Polsce – K., (...) Spółka z o.o. i (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością dokonał kradzieży paliwa w łącznej ilości 11.010 litrów o wartości 50.897,37 zł, oraz usiłował dokonać kradzieży tych paliw w łącznej ilości 550 litrów o wartości 2.417,05 zł, działając na szkodę koncernów paliwowych (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i (...) Spółka Akcyjna, z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu

i tak:

- w dniu 20 stycznia 2012 roku w K. przy drodze nr (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i A. C. (2) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 60 litrów o wartości 271,26 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 21 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 120 litrów o wartości 539,52 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 21 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. N. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 60 litrów o wartości co najmniej 269,76 zł, działając na szkodę (...);
- w dniu 21 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 809,28 zł działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 22 stycznia 2012 roku w S. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i A. C. (2) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 818,46 zł, działając na szkodę (...);
- w dniu 25 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i W. K. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w postaci nafty lotniczej w ilości 300 litrów o wartości 870,90 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 28 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i T. K. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 795,06 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 29 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i R. K. (1) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 660,00 zł działając, na szkodę (...);
- w dniu 31 stycznia 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 795,24 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 31 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. A. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 240 litrów o wartości 1.060,32 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 01 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. N. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 360 litrów o wartości 1.583,64 zł, działając na szkodę (...);
- w dniu 01 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i S. S. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 791,82 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 02 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 790,92 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 04 lutego 2012 roku w S. wspólnie i w porozumieniu z inną dotychczas nieustaloną osobą i P. C. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 658,20 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 05 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. K. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 770,40 zł, działając na szkodę (...);
- w dniu 10 lutego 2012 roku w O. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i S. S. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 120 litrów o wartości 532,92 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 12 lutego 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 799,38 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 12 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i R. G. (1) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości co najmniej 763,92 zł, działając na szkodę (...);
- w dniu 19 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. A. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 810,36 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 20 lutego 2012 roku w O. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M., użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 810,36 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 22 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i K. P. (1) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 210 litrów o wartości 946,26 zł, działając na szkodę (...);
- w dniu 22 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i T. K. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 811,08 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 23 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 677,55 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 24 lutego 2012 roku w R. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. N. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości co najmniej 777,06 zł, działając na szkodę (...);
- w dniu 25 lutego 2012 roku na drodze M. - W. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i A. C. (2) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 811,62 zł, działając na szkodę (...);
- w dniu 26 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i A. C. (2) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 811,62 zł, działając na szkodę (...);
- w dniu 28 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i T. K. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 676,65 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 29 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. C. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 120 litrów o wartości 536,28 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 01 marca 2012 roku w J. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 659,70 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 01 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i T. K. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 791,64 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 01 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. W. (1) użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 530,16 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 03 marca 2012 roku w miejscowości W. na parkingu leśnym wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i K. P. (1) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) 17 dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 783,72 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 05 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i D. U. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 796,86 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 08 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 805,14 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- dniu 08 marca 2012 roku na drodze P. - P. na parkingu w miejscowości P. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. K. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 240 litrów o wartości 1.087,02 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...);

- w dniu 08 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i S. S. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 670,95 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 10 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 811,62 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 11 marca 2012 roku w B. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i R. K. (1) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 240 litrów o wartości 1.082,16 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 11 marca 2012 roku w rejonie O. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i A. C. (2) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 360 litrów o wartości 1.549,80 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 11 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. K. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) usiłował dokonać kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 664,05 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie przez pracowników ochrony, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- dniu 11 marca 2012 roku na drodze M. - W. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. K. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 210 litrów o wartości 904,05 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...);
- w dniu 11 marca 2012 roku w dotychczas nieustalonym miejscu wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i K. P. (1) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 270 litrów o wartości 1.162,35 zł, działając na szkodę (...);
- w dniu 11 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i S. S. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 811,62 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 12 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 811,62 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- dniu 12 marca 2012 roku na drodze M. -W. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. K. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 784,98 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...);
- w dniu 13 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 813,06 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 14 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i D. U. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 815,04 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 15 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i D. U. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 818,28 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 16 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 819,18 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 17 marca 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i A. N. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 821,34 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 17 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i K. P. (1) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 784,98 zł, działając na szkodę (...);
- w dniu 20 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i S. S. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 240 litrów o wartości 1.097,76 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 20 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i D. U. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 823,32 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 20 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i A. C. (2) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 360 litrów o wartości 1.569,96 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 06 kwietnia 2012 roku w S. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 813,60 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 06 kwietnia 2012 roku w S. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. K. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 210 litrów o wartości 916,65 zł działając na szkodę (...);

- w dniu 10 kwietnia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i K. P. (1) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 656,55 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 11 kwietnia 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i Ł. M. użytkującym ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 810,72 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 13 kwietnia 2012 roku na drodze M. – O. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i R. G. (1) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 787,86 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 15 kwietnia 2012 roku na drodze M. - O. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i R. G. (1) użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 360 litrów o wartości 1.627,92 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 15 kwietnia 2012 roku na drodze M. - O. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i M. N. użytkującym ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 360 litrów o wartości 1.627,92 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 05 czerwca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z W. J. w ramach zorganizowanej grupy przestępczej użytkującym ciągnik siodłowy marki V. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) oraz z E. B. usiłował dokonać kradzieży paliwa w ilości 400 litrów o wartości co najmniej 1.753,00 zł, działając na szkodę (...) S.A., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez Policję,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 279§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. i art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu kary 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 200 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda,

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył wymierzone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 5 lat próby, oddając go w tym czasie pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę w terminie 4 lat od uprawomocnienia się wyroku, solidarnie z ustalonymi współsprawcami, na rzecz pokrzywdzonych następujących kwot:

- na rzecz (...) kwoty 23.809,92 zł,

- na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 25.686,39 zł,

- na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 530,16 zł,

- na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 870,90 zł

oraz na podstawie art. 63§1 k.k. zaliczył temu oskarżonemu na poczet orzeczonej wobec niego grzywny okres tymczasowego aresztowania do 5.06.2012 r. do 30.08.2012 r., uznając tę grzywnę za wykonaną co do liczby 174 stawek dziennych;

III. oskarżonego K. P. (1) za winnego tego, że

w okresie od dnia 18 stycznia 2012 roku do dnia 15 kwietnia 2012 roku w P., K., drodze M. -W., miejscowości W. i dotychczas nieustalonym miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, dokonał kradzieży paliw z zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy – cysterny samochodowej w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej w łącznej ilości 1.950 litrów o wartości 8.577,87 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) z siedzibą w Republice Federalnej Niemiec – H. Oddział w Polsce – K., z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu

i tak:

- w dniu 18 stycznia 2012 roku w K. przy drodze numer (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 818,46 zł, działając na szkodę (...) z siedzibą w K.;

- w dniu 28 stycznia 2012 roku w P. w okolicach ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 792,00 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 30 stycznia 2012 roku na drodze M. - W. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 210 litrów o wartości 898,80 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 22 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 210 litrów o wartości 946,26 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 27 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 210 litrów o wartości 946,89 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 03 marca 2012 roku w miejscowości W. na parkingu leśnym wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 783,72 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 11 marca 2012 roku w dotychczas nieustalonym miejscu wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 270 litrów o wartości 1.162,35 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 17 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 784,98 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 10 kwietnia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 656,55 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 15 kwietnia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 787,86 zł, działając na szkodę (...),

tj. popełnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 50 zł każda z nich, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił wobec oskarżonego na okres 4 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 3 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) solidarnie z ustalonymi współsprawcami łącznej kwoty 8.577,87 zł;

IV. oskarżonego P. C. za winnego tego, że

w okresie od dnia 23 stycznia 2012 roku do dnia 5 marca 2012 roku w P., S., S., Z., drodze M. – Ś. i innych dotychczas nieustalonych miejscach, działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., P. P. (1) i inną nieustaloną osobą, w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci plomb, dokonał włamania do zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy, a następnie kradzieży paliwa w łącznej ilości 5.100 litrów o wartości 13.456,08 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu

i tak:

- w dniu 23 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał włamania do cysterny, a następnie kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 674,04 zł, działając na szkodę (...) Spółka z o.o.;

- w dniu 23 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...), dokonał włamania do cysterny, a następnie kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 539,52 zł, działając na szkodę (...) Spółka z o.o.;

- w dniu 23 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...), dokonał włamania do cysterny, a następnie kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 539,52 zł, działając na szkodę (...) Spółka z o.o.;

- dniu 24 stycznia 2012 roku w P. w okolicach ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...), dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 535,92 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- dniu 25 stycznia 2012 roku w S. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...), dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 533,04 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 03 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...), dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 788,76 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 04 lutego 2012 roku w S. wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) i inną nieustaloną osobą, użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...), dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 658,20 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 06 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...), dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 789,84 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 06 lutego 2012 roku w dotychczas nieustalonym miejscu wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...), dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 789,84 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 10 lutego 2012 roku w S. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 666,15 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 10 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 532,92 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 11 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 534,12 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 12 lutego 2012 roku w P. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 534,12 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 16 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 668,70 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 17 lutego 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 674,25 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 18 lutego 2012 roku w P. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 180 litrów o wartości 810,36 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 29 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 536,28 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;
- w dniu 01 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 659,70 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 01 marca 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...), dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 662,70 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 04 marca 2012 roku na drodze M. - Ś. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 664,05 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 05 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 664,05 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych w wysokości po 50 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył wymierzone temu oskarżonemu kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił wobec oskarżonego na okres 5 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego, zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 3 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. solidarnie z ustalonymi współsprawcami łącznej kwoty 13.456,08 zł;

V. oskarżonego Z. M. (1) za winnego tego, że

w okresie od dnia 25 lutego 2012 roku do dnia 15 marca 2012 roku w P. i Z. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci plomb, włamał się do zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy – cysterny samochodowej w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej, a następnie dokonał kradzieży tych paliw w łącznej ilości 720 litrów o wartości 3.256,56 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu

i tak:

- w dniu 25 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 676,35 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 10 marca 2012 roku w P. w okolicach ronda (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 210 litrów o wartości 946,89 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 14 marca 2012 roku w P. w rejonie ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...), dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 815,04 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 15 marca 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 818,28 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k.

wymierzył mu karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności i karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił wobec oskarżonego na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego i na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. zobowiązując go do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. solidarnie z ustalonymi współsprawcami łącznej kwoty 3.256,56 zł;

VI. oskarżonego P. K. za winnego tego, że

w okresie od dnia 24 stycznia 2012 roku do dnia 15 marca 2012 roku w P., Z. i J., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci plomb, włamał się do zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy – cysterny samochodowej w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej, a następnie dokonał kradzieży tych paliw w łącznej ilości 840 litrów o wartości 3.754,53 zł oraz usiłował dokonać kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 664,05 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu

i tak:

- w dniu 24 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...), dokonał włamania do cysterny, a następnie kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 803,88 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- dniu 27 stycznia 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 210 litrów o wartości 929,46 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 26 lutego 2012 roku w miejscowości J. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 811,62 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 04 marca 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 664,05 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 11 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) usiłował dokonać kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 664,05 zł, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na spłoszenie przez pracowników ochrony, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 15 marca 2012 roku w P. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 120 litrów o wartości 545,52 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 279§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 60 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego na podstawie art. 69§1,

2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. solidarnie z ustalonymi współsprawcami łącznej kwoty 3.754,53 zł;

VII. oskarżonego T. K. za winnego tego, że

w okresie od dnia 28 stycznia 2012 roku do dnia 01 marca 2012 roku w P., Z. i nieustalonym dotychczas miejscu, działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci plomb, włamał się do zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy – cysterny samochodowej w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej, a następnie dokonał kradzieży tych paliw w łącznej ilości 1.620 litrów o wartości 7.198,32 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu

i tak:

- w dniu 28 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 795,06 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 29 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 795,06 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 30 stycznia 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 662,55 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 03 lutego 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 657,30 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 03 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 657,30 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 19 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 810,36 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 22 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 811,08 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 28 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 120 litrów o wartości 541,32 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 28 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 676,65 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 01 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 791,64 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 10 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 3 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. solidarnie z ustalonymi współsprawcami łącznej kwoty 7.198,32 zł;

VIII. oskarżonego M. A. za winnego tego, że

w okresie od dnia 31 stycznia 2012 roku do dnia 25 lutego 2012 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci plomb, włamał się do zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy – cysterny samochodowej w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej, a następnie dokonał kradzieży tych paliw w łącznej ilości 1.020 litrów o wartości 4.580,18 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu

i tak:

- w dniu 31 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 240 litrów o wartości 1.060,32 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 14 lutego 2012 roku w P. na Al. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 300 litrów o wartości 1.336,80 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 19 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 810,36 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 25 lutego 2012 roku w P. na Al. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 300 litrów o wartości 1.372,70 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. popełnienia przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych w wysokości po 20 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę

w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. solidarnie z ustalonymi współsprawcami łącznej kwoty 4.580,18 zł;

IX. oskarżonego R. K. (1) za winnego tego, że

w okresie od dnia 22 stycznia 2012 roku do dnia 17 kwietnia 2012 roku w P., S., B., O. i miejscowości T., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej dokonał kradzieży paliw z zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy – cysterny samochodowej w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej w łącznej ilości 2.100 litrów o wartości 9.258,00 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) z siedzibą w Republice Federalnej Niemiec – H. Oddział w Polsce – K., z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu

i tak:

- w dniu 22 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 682,05 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...);

- w dniu 28 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 792,00 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 29 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 660,00 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 30 stycznia 2012 roku w O. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 120 litrów o wartości 513,60 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 21 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 676,35 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 21 lutego 2012 roku w B. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 60 litrów o wartości 270,54 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 24 lutego 2012 roku w S. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości co najmniej 647,55 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 26 lutego 2012 roku w B. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 647,55 zł działając na szkodę (...);

- w dniu 04 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 653,10 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...);

- w dniu 10 marca 2012 roku w miejscowości T. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 645,75 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 11 marca 2012 roku w B. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 240 litrów o wartości 1.082,16 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...);

- w dniu 15 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 654,15 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...);

- w dniu 16 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 654,15 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...);

- w dniu 17 kwietnia 2012 roku na parkingu leśnym w O. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 679,05 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...),

tj. popełnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 110 stawek dziennych w wysokości po 40 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. solidarnie z ustalonymi współsprawcami łącznej kwoty 9.258,00 zł;

X. oskarżonego R. G. (1) za winnego tego, że

w okresie od dnia 20 stycznia 2012 roku do dnia 15 kwietnia 2012 roku w P., R., M. i na drodze M. - O., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, dokonał kradzieży paliw z zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy – cysterny samochodowej w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej w łącznej ilości 1.050 litrów o wartości 4.653,68 zł oraz usiłował dokonać kradzieży paliw z zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy w ilości 180 litrów o wartości 811,62 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) z siedzibą w Republice Federalnej Niemiec – H. Oddział w Polsce – K., z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu

i tak:

- w dniu 20 stycznia 2012 roku na drodze M. - O. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 813,98 zł, działając na szkodę (...) z siedzibą w K.;

- w dniu 21 stycznia 2012 roku w R. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) usiłował dokonać kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 811,62 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niemożność odbioru paliwa przez Z. P., działając na szkodę (...);

- w dniu 23 stycznia 2012 roku w R. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 660,00 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 12 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 763,92 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 13 kwietnia 2012 roku na drodze M. - O. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 787,86 zł, działając na szkodę (...);

- w dniu 15 kwietnia 2012 roku na drodze M. - O. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 360 litrów o wartości 1.627,92 zł, działając na szkodę (...),

tj. popełnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych w wysokości po 40 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 11 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. solidarnie z ustalonymi współsprawcami łącznej kwoty 4.653,68 zł;

XI. oskarżonego A. N. za winnego tego, że

w okresie od dnia 10 lutego 2012 roku do dnia 17 marca 2012 roku w P. i Z. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci plomb, włamał się do zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy – cysterny samochodowej w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej, a następnie dokonał kradzieży tych paliw w łącznej ilości 330 litrów o wartości 1.487,49 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

i tak:

- w dniu 10 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 150 litrów o wartości 666,15 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 17 marca 2012 roku w Z. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 180 litrów o wartości 821,34 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 30 stawek dziennych w wysokości po 50 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 2

lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. solidarnie z ustalonymi współsprawcami łącznej kwoty 1.487,49 zł;

XII. oskarżonego K. P. (2) za winnego tego, że

w okresie od dnia 25 stycznia 2012 roku do dnia 11 marca 2012 roku w P., S. i drodze K. – P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci plomb, włamał się do zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy – cysterny samochodowej w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej, a następnie dokonał kradzieży tych paliw w łącznej ilości 480 litrów o wartości 2.143,68 zł oraz usiłował dokonać włamania do zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy, a następnie kradzieży paliwa w ilości 120 litrów o wartości 541,08 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu

i tak:

- dniu 25 stycznia 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 533,04 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 31 stycznia 2012 roku na drodze K. - P. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 530,16 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 18 lutego 2012 roku w S. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 540,24 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 18 lutego 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 120 litrów o wartości co najmniej 540,24 zł działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 11 marca 2012 roku w P. na ul. (...) II wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki S. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) usiłował dokonać kradzieży paliwa w ilości co najmniej 120 litrów o wartości 541,08 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na obecność pracowników ochrony, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 279§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 279§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w liczbie 50 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. solidarnie z ustalonym współsprawcą łącznej kwoty 2.143,68 zł;

XIII. oskarżonego A. C. (1) za winnego tego, że

w dniu 26 lutego 2012 roku w P., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej dokonał kradzieży paliwa z zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą nr rej. (...) w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej w ilości 120 litrów o wartości 674,04

zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., tj. popełnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu karę 7 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 30 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. solidarnie z ustalonym współsprawcą łącznej kwoty 674,04 zł;

XIV. oskarżonego M. W. (1) za winnego tego, że

w okresie od dnia 01 marca 2012 roku do dnia 19 marca 2012 roku w P. i K., działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1), w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, dokonał kradzieży paliwa z zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy – cysterny samochodowej w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej w ilości 270 litrów o wartości 530,16 zł oraz usiłował dokonać kradzieży paliwa z zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy w ilości 150 litrów o wartości 858,00 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

i tak:

- w dniu 01 marca 2012 roku w P. na ul. (...) wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1) użytkując ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa w ilości 120 litrów o wartości 530,16 zł, działając na szkodę (...) Sp. z o.o.;

- w dniu 19 marca 2012 roku w K. wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. użytkując ciągnik siodłowy marki M. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) usiłował dokonać kradzieży paliwa w ilości co najmniej 150 litrów o wartości 858,00 zł, działając na szkodę (...) Spółka z o.o.,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. i art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. i art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu kary 7 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 30 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. solidarnie z ustalonymi współsprawcami łącznej kwoty 530,16 zł;

XV. oskarżonego M. S. (1) za winnego tego, że w dniu 11 kwietnia 2012 roku w S. działając wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, użytkując zespół pojazdów w postaci ciągnika siodłowego marki V. (...) nr rej. (...) z naczepą marki (...) nr rej. (...) dokonał kradzieży paliwa z cysterny samochodowej w trakcie transportu ropy naftowej i etyliny silnikowej w łącznej ilości 210 litrów o wartości 945,84 zł, działając na szkodę koncernu paliwowego (...) Spółka Akcyjna, tj. popełnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 278§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. i art. 64§2 k.k. w zw. z art. 33§1-3 k.k. i art. 4§1 k.k. wymierzył mu kary 7 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 30 stawek dziennych w wysokości po 30 zł każda, na podstawie art. 85 k.k. i art. 86§1 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. połączył orzeczone wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 7 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie wobec oskarżonego na podstawie art. 69§1, 2 i 3 k.k. i art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby, oddając go w tym czasie na podstawie art. 73§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. pod dozór

kuratora sądowego i zobowiązując go na podstawie art. 72§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. do naprawienia szkody poprzez zapłatę w terminie 2 lat od uprawomocnienia się wyroku na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. solidarnie z ustalonym współsprawcą łącznej kwoty 954,84 zł

oraz orzekł o kosztach procesu.

Wyrok ten apelacjami zaskarżyli prokurator oraz obrońcy oskarżonych K. P. (1), Z. M. (1), M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N., A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1).

Prokurator zaskarżył ten wyrok na niekorzyść oskarżonego P. P. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając mu rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec P. P. (1) kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 5 lat tytułem próby, podczas gdy prawidłowa ocena dokonana na podstawie kryteriów wskazanych w art. 53 k.k., a przede wszystkim uwzględniająca stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień zawinienia sprawcy, cele zapobiegawcze, prowadzić musi do wniosku, iż jedynie orzeczenie bezwzględnej kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat, bez warunkowego zawieszenia kary realizować będzie ustawowe kryteria wymiaru kary oraz stanowić będzie dla oskarżonego sprawiedliwą i konsekwentną odpłatę za popełnione przez niego przestępstwa i w oparciu o ten zarzut wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez skazanie oskarżonego P. P. (1) za przestępstwo z art. 258§1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, za przestępstwo z art. 279§1 k.k. i art. 13§1 k.k. w zw. z art. 279§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności, wymierzenie mu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie wobec niego grzywny w liczbie 50 stawek dziennych w wysokości po 100 zł każda oraz orzeczenie obowiązku naprawienia szkody solidarnie z ustalonymi współsprawcami na podstawie art. 46§1 k.k. w kwocie 50.897,37 zł.

Obrońca oskarżonego K. P. (1) zaskarżył ten wyrok na korzyść oskarżonego w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając mu rażącą niewspółmierność orzeczonej kary jednostkowej 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, wymierzonej za czyn opisany w punkcie IV wyroku oraz kary łącznej 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres aż czterech lat tytułem próby, jako nieproporcjonalnych do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów zabronionych, których popełnienia oskarżony się dopuścił, a także właściwości i warunków osobistych dotychczas niekaranego K. P. (1) oraz sposobu jego zachowania po popełnieniu przestępstwa i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za wskazany czyn kary 1 roku pozbawienia wolności, poprzez orzeczenie kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i jej warunkowe zawieszenie na okres 3 lat tytułem próby, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Poznaniu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego Z. M. (1) zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie art. 5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegającą na dokonaniu dowolnej i powierzchownej oceny materiału dowodowego a w konsekwencji wyrażeniu błędnego poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności są wystarczające do uznania za udowodniony fakt popełnienia przez oskarżonego Z. M. (1) zarzucanych mu czynów, gdy tymczasem rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego i przeprowadzona prawidłowo ocena dowodów nie prowadzi do całkowitego pewnego wniosku, że oskarżony dopuścił się obu zarzucanych mu przestępstw, tj. udziału w zorganizowanej grupie przestępczej i kradzieży z włamaniem, w tym w szczególności nie dają podstawy do ustalenia, iż w inkryminowanym okresie czasu oskarżony miał użytkować wskazane przez Sąd I instancji numery telefoniczne i prowadzić przy ich użyciu rozmowy ze Z. P., następnie wspólnie i w porozumieniu z wymienionym zerwać plombę oraz dokonać kradzieży ściśle określonej przez Sąd ilości paliwa, czerpać z powyższego jakiegokolwiek dochód i wyrządzić jednocześnie pokrzywdzonemu ściśle określoną przez Sąd I instancji szkodę;

2. obrazę prawa materialnego, tj. art. 258§1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że przypisane Z. M. (1) zachowanie, sprowadzające się do 4-krotnego spuszczenia paliwa z cysterny i to wyłącznie na przestrzeni 1 miesiąca, przy jednoczesnym braku istnienia innych powiązań, w tym znajomości,

braku celu zdobywania środków na utrzymanie grupy, stanowi o członkostwie oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej;

3. obrazę prawa materialnego, tj. art. 279§1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że zerwanie plomby na klapie załadunkowo – rozładunkowej wypełnia znamię „włamania”, gdy tymczasem plomba ze swej natury nie może stanowić przeszkody fizycznej, której pokonanie utrudnia dostęp do zamkniętego mienia, a spełnia jedynie rolę, podobnie zresztą jak stosowane przez pokrzywdzonego zabezpieczenie w postaci systemu elektronicznego GPS, informującą o zaistnieniu okoliczności niepowołanego dostępu do tego mienia;

4. obrazę prawa materialnego, tj. art. 65§1 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że przypisane Z. M. (1) zachowanie, tj. jednokrotne otrzymanie w dniu 25.02.2012 r. bliżej nieokreślonej przez Sąd kwoty pieniędzy wyczerpuje dyspozycję wskazanego przepisu i uzasadnia tym samym twierdzenie, że oskarżony z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu;

5. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 5§2 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu istniejących w sprawie wątpliwości co do ilości skradzionego paliwa, a tym samym brak możliwości precyzyjnego określenia wysokości wyrządzonej pokrzywdzonemu szkody

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od obu przypisanych mu czynów, ewentualnie o zmianę tego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przestępstwa kwalifikowanego z art. 258§1 k.k., wyeliminowanie z opisu czynu z punktu VIII wyroku stwierdzenia – po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w postaci plomb i włamania się do zespołu pojazdów w postaci ciągnika siodłowego i naczepy – cysterny samochodowej, z czego uczynił sobie stałe źródło dochodu, w konsekwencji również przyjęcie, iż czyn z punktu VIII wyroku winien być kwalifikowany z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i wymierzenie za to przestępstwo, przy zastosowaniu art. 37a k.k. kary 80 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda, uchylenie punktu 24 wyroku oddającego oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora a także uchylenie punktu 25 wyroku zobowiązującego oskarżonego do naprawienia szkody.

Obrońca oskarżonego M. A. zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając mu:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 i art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie, w jakim Sąd orzekający uznał za wiarygodny dowód z materiałów zgromadzonych w ramach przeprowadzonej kontroli operacyjnej, który to dowód uczynił podstawą ustaleń faktycznych w zakresie popełnienia przestępstw przez oskarżonego, uznając tym samym za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie, podczas gdy dowód ten został oceniony powierzchownie i w rzeczywistości nie wynika z niego, po pierwsze: czy utrwalone rozmowy prowadzone były między oskarżonym a Z. P. a po drugie, czy dotyczyły one przestępstw związanych z kradzieżą paliw (nie wynika to bezpośrednio z ich treści) tym bardziej, czy potwierdzają one, że do zarzucanego czynu w rzeczywistości doszło oraz nie wskazują na rzeczywistą ilość paliwa, którego kradzież przypisuje się oskarżonemu, tym samym nie dowodzi ona realizacji przez oskarżonego znamion popełnienia czynów zabronionych przypisanych w zaskarżonym wyroku, zwłaszcza, że na wydrukach z GPS w przypadku czynów, które popełnione zostały na ulicy (...) klapy załadunkowa i rozładunkowa są zamknięte;

2. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zakresie w jakim Sąd orzekający, oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uchybił zasadzie obiektywizmu, nakazującej organom procesowym uwzględniać zarówno okoliczności na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego poprzez nie wzięcie pod rozwagę przy przypisaniu oskarżonemu zarzucanych mu czynów, iż w przypadku czynów, które dokonane miały być na ul. (...) z materiałów znajdujących się w aktach sprawy – wydrukach GPS widnieje informacja, że w czasie czynów klapy załadunkowe i rozładunkowe pojazdu, którym jeździł oskarżony były zamknięte, to zaś prowadzi do wniosku, że oskarżony nie mógł popełnić zarzucanych mu w tym zakresie czynów, które to okoliczności Sąd orzekający całkowicie pominął;

3. obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie, w jakim Sąd orzekający uznał za wiarygodne zeznania Z. P., złożone na etapie postępowania sądowego i w zakresie, w jakim wskazał, że:

- nie rozpoznaje on na odtworzonych mu nagraniach, o których mowa na stronach od 28 do 31 oraz od 154 do 164 uzasadnienia zaskarżonego wyroku głosu oskarżonego A., a następnie na rozprawie uznał, iż nie rozpoznaje on w ogóle głosu oskarżonego – zeznania świadka były w tym zakresie spójne od samego początku, brak było podstaw do ich pominięcia,

- nie zawsze pojemniki napełniane były paliwem do pełna, zdarzały się sytuacje, gdy nie dochodziło do kradzieży – Sąd uznał, że świadek w tym zakresie w sposób nieuzasadniony zmienił treść złożonych zeznań a świadek tymczasem na wcześniejszym etapie nie składał zeznań przeciwnych do powyższego, o żadnej zmianie nie może być mowy, świadek sygnalizował podczas odsłuchiwania nagrań, czy dochodziło, czy też nie do kradzieży paliwa, ponadto okoliczność ta została potwierdzona przez pozostałych świadków,

- jego zdaniem nie istniała zorganizowana grupa przestępcza, którą miał kierować, zaś kierowcy sami dzwonili do niego, nie byli uzależnieni od jego poleceń

i w konsekwencji jednostronne i niekorzystne dla oskarżonego przyjęcie, że na nagraniach utrwalono rozmowy pomiędzy nim a Z. P. i następnie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów;

4. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 424§1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez zaistnienie sprzeczności w ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie w postaci zeznań świadków Ł. M., D. U., S. S., M. S. (2), A. C. (2), M. K., W. J., które ujawnia się z uzasadnieniem zaskarżonego orzeczenia, w którym Sąd orzekający w sposób nieprecyzyjny wskazał, które z w/w dowodów uznał za wiarygodne, którym zaś tego przymiotu odmówił i w jakim konkretnie zakresie;

5. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na wydane rozstrzygnięcie, tj. art. 170§1 pkt 5 k.p.k. oraz art. 172 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. i w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez oddalenie przez Sąd wniosków dowodowych składanych zarówno przez oskarżonego A. osobiście bądź za pośrednictwem obrońcy o:

- przesłuchanie funkcjonariusza Policji P. M. (1) dotyczących audytu i kontroli firmy (...) oraz dokumentów wskazywanych szczegółowo w piśmie oskarżonego z dnia 25 marca 2014 r., uznając że w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania a okoliczności te są istotne z punktu widzenia obrony oskarżonego, miały bowiem wskazać czy dostarczane przez oskarżonego paliwo zgadzało się co do ilości,

- przesłuchanie w charakterze świadka funkcjonariusza Policji zajmującego się analizą kryminalną uznając, że w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania, podczas gdy dowód ten zmierzał do ustalenia, na jakiej podstawie przyjął on hipotezę, że w dniach wskazanych w zarzutach doszło do rozmów pomiędzy oskarżonym A. a świadkiem P. oraz, że w tych dniach doszło do kradzieży paliwa,

- konfrontację między oskarżonym A. a K. P. (1) uznając, że nie ma podstaw do przeprowadzenia konfrontacji, oskarżeni mogli zadawać sobie pytania podczas składania przez nich wyjaśnień,

- zwrócenie się o monitoring ze stacji, których dotyczą stawiane oskarżonemu zarzuty oraz przesłuchanie jako świadka pracownika, który przyjmował od oskarżonego paliwo (po uprzednim uzyskaniu jego danych od pokrzywdzonego) uznając, że zmierzają one do przedłużenia postępowania, na tymże monitoringu widoczne będzie jak pracownik stacji odpłombowuje cysternę, którą prowadził oskarżony a zatem służył ustaleniu czy oskarżony mógł włamać się do cystern, jeśli przyjeżdżały one do miejsca rozładunku z nienaruszoną plombą, zaś wnioski te oskarżony złożył w 2014 r., rozpoznane zostały przeszło dwa lata później, trudno zatem uznać za słuszne twierdzenie Sądu orzekającego, że w sposób oczywisty zmierzały (w 2014 r.) do przedłużenia postępowania;

6. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na przyjęciu, że:

- oskarżony M. A. działał w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy, po pierwsze brak jest materiału dowodowego, z którego wnioskować można by było jego udział w niej – nie potwierdzają tej okoliczności świadkowie – współpracownicy oskarżonego, którzy przyznali się do zarzucanych im czynów i zostali już prawomocnie osądzeni, jak i materiał dowodowy w ogóle nie wskazuje, iż taka zorganizowana grupa miała funkcjonować, w szczególności zaś za błędne uznać należy stwierdzenie Sądu, że Z. P. wydawał polecenia kierowcom samochodów ciężarowych, wskazywał na miejsca, w których miało dojść do kradzieży paliwa, koordynował ich ruchy;

7. obrazę prawa materialnego, tj. art. 279§1 k.k. poprzez niewłaściwą jego wykładnię i przyjęcie, że wypełnia znamiona przestępstwa kradzieży z włamaniem ustalenie, że sprawca dokonał kradzieży po „uprzednim pokonaniu w nieustalony sposób zabezpieczeń w postaci plomb”, tzn., że kradzież z włamaniem możliwa jest nawet wówczas, gdy nie zostanie ustalone, w jaki sposób sprawca miał owe zabezpieczenia pokonać

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego R. K. (1) zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 258§1 k.k. poprzez jego błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie i nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony w okresie od 18 stycznia 2012 r. do 17 kwietnia 2012 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu kradzież paliwa z cystern, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału oraz uzasadnienia wyroku wiedzie do wniosku, iż po pierwsze oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu a ponadto opisany sposób działania innych oskarżonych w niniejszej sprawie nie uzasadnia przyjęcia, że funkcjonowali oni w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na błędnym przyjęciu na podstawie kwestionowanych przez oskarżonego dowodów w postaci połączeń i rozmów telefonicznych, sporadycznych i przypadkowych postojów cysterny, iż oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu kradzież paliwa z cystern, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału wiedzie do wniosku, iż po pierwsze oskarżony nie popełnił zarzucanego mu czynu a ponadto opisany sposób działania innych oskarżonych nie uzasadnia przyjęcia, że funkcjonowali oni w ramach zorganizowanej struktury grupy przestępczej a jest to błąd, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia,

3. obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie i nieuzasadnione przyjęcie, że oskarżony dokonywał kradzieży paliwa z cystern, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału wiedzie do wniosku, iż oskarżony nie popełnił zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów kradzieży paliwa,

4. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na błędnym przyjęciu na podstawie kwestionowanych przez oskarżonego dowodów w postaci połączeń i rozmów telefonicznych, sporadycznych i przypadkowych postojów cysterny oraz poprzez nieuwzględnienie faktu, że w cysternie oskarżonego nigdy nie wykazano jakichkolwiek braków paliwa, iż oskarżony dokonywał kradzieży paliwa z cystern, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału wiedzie do wniosku, iż oskarżony nie popełnił zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów kradzieży paliwa a jest to błąd, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia,

5. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia a polegający na przyjęciu, iż Z. P. jest świadkiem wiarygodnym i potrafiącym odtworzyć ze szczegółami wszystkie zarzucane mu czyny a jest to błąd, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia,

6. obrazę przepisów prawa procesowego poprzez włączenie w poczet materiału dowodowego nagrań rozmów telefonicznych przeprowadzonych przez Policję w ramach kontroli operacyjnej i oparcie na nich rozstrzygnięcia,

pomimo iż brak było podstaw formalnych w postaci prawidłowo uzyskanych zgód pierwotnych i następczych na przeprowadzenie takiej kontroli,

7. obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 5§2 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, pomimo iż zachodziły przesłanki do jego zastosowania i przez to wyrażenie poglądu, iż oskarżony w okresie od 18 stycznia 2012 r. do 17 kwietnia 2012 r. brak udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu kradzież paliwa z cystern, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału oraz uzasadnienie wyroku wiedzie do wniosku, iż po pierwsze oskarżony nie popełnił zarzucanych mu czynów a ponadto opisany sposób działania oskarżonych nie uzasadnia przyjęcia, że funkcjonowali on w ramach zorganizowanej grupy przestępczej

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych mu czynów.

Obrońca oskarżonego R. G. (1) zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 19 ust. 15c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji w zw. z art. 393 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym w dacie czynów zarzucanych oskarżonemu, nadanym ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.11.53.273), poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie na materiałach kontroli operacyjnej zarządzanej przeciwko Z. P., pomimo braku zgody następczej sądu na ich procesowe wykorzystanie przeciwko oskarżonemu R. G. (1);

2. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 19 ust. 15a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji w zw. z art. 393 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym w dacie czynów zarzucanych oskarżonemu, nadanym ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.11.53.273), poprzez oparcie rozstrzygnięcia co do popełnienia przestępstwa z art. 278§1 k.k. na materiałach kontroli operacyjnej, podczas gdy kradzież nie mieści się w katalogu przestępstw, co do których stosowanie takiej kontroli jest dopuszczalne;

3. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 k.p.k., art. 5§2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, z naruszeniem zasady rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych, a w szczególności:

a. poprzez przyjęcie, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwala na stwierdzenie, że oskarżony dopuścił się kradzieży paliwa z cysterny wspólnie i w porozumieniu ze Z. P. i P. P. (1),

b. poprzez przyjęcie, że oskarżony brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu kradzież paliwa z cystern, podczas gdy analiza zebranego w sprawie materiału, w szczególności zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych nie uzasadnia przyjęcia, że w okresie objętym zarzutem istniała zorganizowana grupa przestępcza, kierowana przez Z. P. i brak dowodów pozwalających na przyjęcie, iż oskarżony R. G. (2) działał ze świadomością istnienia takiej grupy i wolą swojego w niej uczestnictwa,

c. poprzez uznanie, że w toku postępowania przedstawiono dowody korelujące numery telefonów z konkretnymi oskarżonymi, podczas gdy numer telefonu przypisany oskarżonemu R. G. (1) nie był zarejestrowany, nie posiadał konkretnego właściciela i niemożliwa była identyfikacja osoby z niego korzystającej

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych mu czynów.

Obrońca oskarżonego A. N. zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść a mianowicie:

a) błędne ustalenie, że oskarżony A. N. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw związanych z włamaniem do cystern samochodowych przewożących paliwo a następnie jego kradzież w celu umożliwienia dalszej odsprzedaży a w konsekwencji błędne zastosowanie przepisu art. 258§1 k.k., pomimo że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia, iż oskarżony A. N. działał w jakiegokolwiek grupie przestępczej i że w ogóle takowa istniała,

b) błędne ustalenie, że oskarżony A. N. dopuścił się kradzieży z włamaniem paliw w łącznej ilości 330 litrów a w konsekwencji błędne zastosowanie przepisu art. 279§1 k.k., pomimo że zebrany materiał dowodowy nie dawał podstaw do przyjęcia, że oskarżony w ogóle dokonał tego przestępstwa a tym bardziej by miało ono cechy jemu przypisane,

c) błędne ustalenie, że A. N. posługiwał się telefonami o numerach (...), (...) oraz że Z. P. kontaktował się telefonicznie z oskarżonym A. N. i wywiedzenia na tej podstawie, że A. N. brał z nim udział w popełnianiu przestępczych działań, pomimo że nie zidentyfikowano posiadaczy tych dwóch numerów telefonów, które zostały przez Prokuraturę przypisane oskarżonemu A. N. a Z. P. nie rozpoznał A. N. z imienia i nazwiska, nie rozpoznał go nawet w sądzie a więc nie mógł wiarygodnie przyjąć, że rozmawiał z osobą oskarżonego, jeżeli nazwisko w rozmowach nigdy nie padło a imię A. pojawiło się tylko przy rozmowach z 9-10 luty 2012 r.;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia a mianowicie art. 4, 6, 167, 170§1 pkt 5 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. poprzez nierozpoznanie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego we właściwym czasie i dopuszczenie do zniszczenia dowodów, które miały wykazać, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanych jemu czynów;

3. obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na treść zaskarżonego rozstrzygnięcia a mianowicie art. 170§1 pkt 4 k.p.k. poprzez niezasadne oddalenie wniosków dowodowych obrońcy oskarżonego A. N. złożonych w piśmie z dnia 21 października 2014 r. oraz ponowionych i uzupełnionych na rozprawie w dniu 31 maja 2016 r. w oparciu o całkowicie błędne stwierdzenie, że w sposób oczywisty zmierzały do przedłużenia postępowania, pomimo że te wnioski co do zasady były złożone niemal dwa lata wcześniej a przeprowadzenie tych dowodów pozwoliłoby w sposób bezsporny wykazać, że oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu czynów;

4. naruszenie art. 237§3 k.p.k., art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji oraz art. 237§8 k.p.k. w brzmieniu sprzed jego uchylecia, które miało miejsce w dniu 15 kwietnia 2016 r. poprzez wykorzystanie treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych w stosunku do przestępstw kradzieży z włamaniem, w przypadku których zarządzenie takiej kontroli nie było możliwe a tym samym wykorzystanie tych materiałów w stosunku do przestępstw, które nie mieszczą się w katalogu objętym wymienionymi przepisami ustawy było niedopuszczalne;

5. naruszenie art. 72§2 k.k. poprzez błędne orzeczenie wobec oskarżonego A. N. obowiązku naprawienia szkody i zapłaty kwoty 1.487,49 zł, pomimo braku ustaleń, czy mający działać z nim wspólnie i w porozumieniu Z. P. nie zapłacić już od czasu jego skazania jakiegokolwiek kwoty z tego tytułu, co z kolei miałoby bezpośredni wpływ na wysokość orzeczonego w zaskarżonym wyroku obowiązku wobec oskarżonego A. N.;

6. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary, nieadekwatnej w stosunku do ilości przypisanego oskarżonemu paliwa, wartości szkody i porównania jej z karami orzeczonymi wobec pozostałych współoskarżonych

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów, ewentualnie o uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie o przyjęcie, iż oskarżony nie działał w zorganizowanej grupie przestępczej oraz że nie miała miejsca kradzież z włamaniem a tylko sama kradzież i obniżenie oskarżonemu wymiaru kary, skrócenie okresu zawieszenia jej wykonania do 1 roku i zmniejszenie wymiaru kary grzywny do 20 stawek dziennych po 40 zł każda.

Obrońca oskarżonego A. C. (1) zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając mu:

1. naruszenie art. 258§1 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie i nieuzasadnione przyjęcie, iż oskarżony w okresie od 22 II 2012 r. do 1 III 2012 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu kradzież paliwa z cystern, podczas gdy prawidłowa i zgodna z wymogami wiedzy i doświadczenia życiowego analiza zebranego materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków a mianowicie, że oskarżony nie dokonywał kradzieży paliwa działając w zorganizowanej grupie przestępczej;

2. naruszenie art. 278§1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieuzasadnione przyjęcie, iż oskarżony dokonywał kradzieży paliwa z cystern, podczas gdy prawidłowa i zgodna z wymogami wiedzy i doświadczenia życiowego analiza zebranego materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków a mianowicie, że oskarżony nie dokonywał kradzieży paliwa;

3. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5§2 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. poprzez błędną ocenę okoliczności faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i wyciągnięcie z zebranego materiału dowodowego niewłaściwych wniosków, które doprowadziły Sąd I instancji do przyjęcia, iż oskarżony popełnił zarzucone mu czynu, gdy tymczasem prawidłowa i zgodna z wymogami wiedzy, zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym analiza zebranego materiału dowodowego daje podstawy do przyjęcia, iż brak jest wystarczających dowodów do uznania winy oskarżonego i skazania go za zarzucone czyny

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych mu czynów.

Obrońca oskarżonego M. W. (1) zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając mu:

1. naruszenie art. 258§1 k.k. poprzez niewłaściwe zastosowanie i nieuzasadnione przyjęcie, iż oskarżony w okresie od 1 III 2012 r. do 19 III 2012 r. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu kradzież paliwa z cystern, podczas gdy prawidłowa i zgodna z wymogami wiedzy i doświadczenia życiowego analiza zebranego materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków a mianowicie, że oskarżony nie dokonywał kradzieży paliwa działając w zorganizowanej grupie przestępczej;

2. naruszenie art. 278§1 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieuzasadnione przyjęcie, iż oskarżony dokonywał kradzieży paliwa z cystern, podczas gdy prawidłowa i zgodna z wymogami wiedzy i doświadczenia życiowego analiza zebranego materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków a mianowicie, że oskarżony nie dokonywał kradzieży paliwa;

3. naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5§2 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. poprzez błędną ocenę okoliczności faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i wyciągnięcie z zebranego materiału dowodowego niewłaściwych wniosków, które doprowadziły Sąd I instancji do przyjęcia, iż oskarżony popełnił zarzucone mu czynu, gdy tymczasem prawidłowa i zgodna z wymogami wiedzy, zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczeniem życiowym analiza zebranego materiału dowodowego daje podstawy do przyjęcia, iż brak jest wystarczających dowodów do uznania winy oskarżonego i skazania go za zarzucone czyny

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuconych mu czynów.

Obrońca oskarżonego M. S. (1) zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść oskarżonego, zarzucając mu:

I. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego z wyjaśnień oskarżonego, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, poprzez odmowę przyznania im przymiotu wiarygodności w zakresie w jakim:

- zaprzecza on brania udziału w grupie przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw kradzieży paliwa,
- zaprzecza w wyjaśnieniach złożonych na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2014 r., by brał udział w kradzieży paliwa, wskazując, że jego rozmowa ze Z. P. dotyczyła innej kwestii,

2. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę dowodu z zeznań Z. P. z dnia 30 października 2014 r. poprzez odmowę uznania ich za wiarygodne w zakresie, w jakim świadek stwierdził, że były sytuacje, iż kierowcy umawiali się z nim na spotkanie, ale ostatecznie nie dochodziło do przelania paliwa;

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424§1 pkt 1 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, opartej na okoliczności nie ujawnionej w toku rozprawy głównej, bez rzeczywistego wyjaśnienia dlaczego odmówił mocy dowodowej, ograniczając się tylko do stwierdzenia, że kierowcy potrafili uszykować sobie tzw. garba – nadwyżkę paliwa oraz, że z uwagi na różne urządzenia mierzące trudno jest ustalić na tej podstawie niedoboru, pisma z dnia 7 marca 2016 r. wraz z załącznikami, uzyskanego od (...) S.A.;

4. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, ocenę dowodu z utrwalonych rozmów telefonicznych z dnia 11 kwietnia 2012 r. pomiędzy oskarżonym a Z. P. oraz rozmów osób trzecich ze Z. P.;

5. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną, nie swobodną ocenę zeznań Z. P. złożonych na rozprawie 3 października 2014 r. oraz pisma z dnia 7 marca 2016 r. wraz z załącznikami uzyskanymi od (...) S.A.;

II. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na wynik sprawy, polegający na uznaniu, iż oskarżony dokonał przypisanej mu kradzieży paliwa oraz że brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej

i w oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconych mu czynów, ewentualnie o uniewinnienie go od popełnienia czynu określonego w punkcie XXVII wyroku przy uwzględnieniu zmian dokonanych w punkcie 80 wyroku i poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu wskazanego w punkcie XXVIII wyroku przy uwzględnieniu zmian dokonanych w punkcie 81 wyroku, na czyn z art. 119§1 k.w. i umorzenie postępowania w tym zakresie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wszystkie apelacje wywiedzione w zakresie rozstrzygnięcia o winie na korzyść oskarżonych okazały się uzasadnione i to do tego stopnia, że doprowadziły w trybie art. 435 k.p.k. do istotnej zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy zarówno w stosunku do oskarżonych P. P. (1) i K. P. (1) i nieapelującego P. C. (odnośnie zarzucanego im przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej) oraz w stosunku do oskarżonych P. K., T. K. i K. P. (2) w całości, w stosunku do których apelacje nie zostały wywiedzione. Ponadto podnieść należy, iż wystarczające do prawidłowego orzekania przez Sąd Apelacyjny w zakresie przypisanych w/w oskarżonym kradzieży i kradzieży z włamaniem okazały się podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych R. G. (1) i A. N. zarzuty obrazy art. 19 ust. 15a ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji w zw. z art. 393 k.p.k., sprowadzające się do kwestionowania możliwości oparcia ustaleń faktycznych w zakresie tych czynów na materiałach zgromadzonych w trakcie zarządzanej kontroli operacyjnej w sytuacji, gdy ani przestępstwo kradzieży z art. 278§1 k.k., ani przestępstwo kradzieży z włamaniem z art. 279§1 k.k. nie mieści się w katalogu przestępstw, co do których stosowanie takiej kontroli jest dopuszczalne i to nawet w sytuacji, gdy przestępstwa takie miałyby być popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, jak również wystarczające dla prawidłowego orzekania okazały się zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych Z. M. (1), M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N., A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1) a dotyczące kwestionowania ustaleń faktycznych dokonanych

przez Sąd I instancji w zakresie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, w której udział przypisano wszystkim oskarżonym.

Powyższe zaś oznacza, iż nie zachodzi potrzeba ustosunkowywania się przez Sąd Apelacyjny do pozostałych zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców oskarżonych Z. M. (1), M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N., A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1), gdyż rozpoznanie apelacji we wskazanym wyżej zakresie jest wystarczające do wydanie prawidłowego orzeczenia w tej sprawie, zaś rozpoznanie pozostałych podnoszonych uchybień w tych apelacjach byłoby bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k.).

W tym miejscu jedynie należy zauważyć, iż obrońca oskarżonego R. G. (1) pozostaje w błędzie, podnosząc, iż brak jest „zgody następczej sądu” na procesowe wykorzystanie w stosunku do R. G. (1) materiałów kontroli operacyjnej zarządzanej przeciwko Z. P. i formułując z tego względu zarzut obrazy przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, tj. art. 19 ust. 15c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji w zw. z art. 393 k.p.k., w brzmieniu obowiązującym w dacie czynów zarzucanych oskarżonemu, nadanym ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.11.53.273). Należy przyznać jedynie rację obrońcy, iż w aktach głównych sprawy rzeczywiście brak jest postanowień wydanych przez właściwy Sąd Okręgowy na podstawie art. 15c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.11.53.273) w zakresie wydania tzw. zgód następczych i wykorzystania, jako dowodów, materiałów zebranych w trakcie kontroli operacyjnej, w stosunku do osób, w tym także R. G. (1), co do których ta kontrola nie została zarządzona. Nadmienić jednak należy, iż pewną wskazówką na istnienie odpowiedniego postanowienia sądu okręgowego było ogłoszenie w toku śledztwa w trybie art. 239 k.p.k. poszczególnym oskarżonym postanowień o kontroli, w tym także R. G. (1) (k. 16.715 – tom LXXXV). Apelujący jednak przeoczył, że również odpowiednie materiały dowodowe znajdują się w ich niejawniej części w kancelarii tajnej. Ich lektura zaś pozwoliłaby obrońcy oskarżonego R. G. (1) na pominięcie w apelacji wskazanego zarzutu. Nie wdając się więc w szczegóły, gdyż taka konieczność nie zachodzi (jak również nie zachodzi potrzeba sporządzenia niejawniej części uzasadnienia), stwierdzić jednoznacznie należy, iż w toku postępowania przygotowawczego w sposób prawidłowy został zastosowany przepis art. 15c ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, co oznacza, iż uzyskane w toku kontroli operacyjnej materiały mogły być także wykorzystane w stosunku do oskarżonych, wobec których ta kontrola nie była prowadzona. Notabene, choć może niezbyt wyraźnie, na te same okoliczności zwrócił uwagę Sąd I instancji na str. 222-223 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Inną rzeczą jest natomiast to, czy treść zarejestrowanych rozmów i pozostały materiał dowodowy pozwalają w ogóle na ustalenie czy istniała zorganizowana grupa przestępcza, zajmująca się kradzieżami paliw z cystern na szkodę koncernów paliwowych oraz czy dowody te, z wyłączeniem treści rozmów telefonicznych, pozwalały w ogóle na możliwość przypisania kradzieży i kradzieży z włamaniem wskazanym oskarżonym, czyli tym, którzy nie przyznali się do winy, zaprzeczając, by brali udział w tym procederze.

Kierując się powyższymi wskazaniem należy więc omówić w pierwszej kolejności przypisane oskarżonym przestępstwa kradzieży i kradzieży z włamaniem, następnie przypisany oskarżonym udział w zorganizowanej grupie przestępczej a w dalszej kolejności apelacje wywiedzione w zakresie kary przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego P. P. (1) oraz przez obrońcę oskarżonego K. P. (1).

I. KRADZIEŻE PALIW

Najistotniejszym materiałem dowodowym, jaki został wzięty pod uwagę przez Sąd I instancji przy ustaleniu sprawstwa i winy oskarżonych w popełnieniu przypisanych im kradzieży paliw, również po dokonaniu włamania do cystern, są materiały uzyskane w toku kontroli operacyjnej numerów telefonów Z. P. ((...), (...), (...)), P. C. ((...)), K. P. (1) ((...)), Ł. M. ((...)) i W. J. ((...)). Od razu przy tym należy zastrzec, iż nie zachodzi konieczność dokonywania oceny, czy w rzeczywistości zachowanie sprawcy, polegające na przerwaniu plomby wyczerpywało znamiona włamania z art. 279§1 k.k., gdyż ta okoliczność, z przyczyn już na wstępie podanych, jest dla wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie bezprzedmiotowa.

Należy przy tym od razu wskazać, iż, poza treścią zarejestrowanych rozmów, żaden dowód, mimo obszerności materiału dowodowego zebranego w sprawie (wymienionego przez Sąd I instancji w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku na stronach 51-82), nie daje podstaw do ustalenia jakichkolwiek konkretnych okoliczności, dotyczących dokonania kradzieży przez Z. M. (1), P. K., T. K., M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N., K. P. (2), A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1).

Na powyższe zresztą również wskazuje Sąd Okręgowy. Wykazując bowiem wskazanym oskarżonym udział w poszczególnych kradzieżach – w zakresie ich czasu, miejsca, sposobu ich dokonania i ilości oraz rodzaju skradzionego paliwa, Sąd ten opiera się na konkretnych treściach zarejestrowanych rozmów, gdyż na podstawie innych dowodów dokonanie takich ustaleń jest po prostu niemożliwe. Powyższe wyraźnie wynika z analizy zebranych dowodów, przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy w stosunku do oskarżonego Z. M. (1) na str. 123-134 uzasadnienia, P. K. na str. 134-144 uzasadnienia, T. K. na str. 144-152 uzasadnienia, M. A. na str. 153-164 uzasadnienia, R. K. (1) na str. 165-175 uzasadnienia, R. G. (1) na str. 175-186 uzasadnienia, A. N. na str. 186-193 uzasadnienia, K. P. (2) na str. 193-200 uzasadnienia, A. C. (1) na str. 200-204 uzasadnienia, M. W. (1) na str. 204-209 uzasadnienia i M. S. (1) na str. 209-214 uzasadnienia. Zapoznając się bowiem z materiałem dowodowym innym, niż wskazane przez Sąd I instancji zarejestrowane treści rozmów, trudno w nim doszukiwać się jakichkolwiek konkretnych informacji, pozwalających na ustalenie, iż:

- Z. M. (1) w okresie od 25 lutego 2012 r. do 15 marca 2012 r. w P. i Z. brał udział w dokonaniu wszystkich bądź którejkolwiek kradzieży paliwa, opisanych w punkcie VIII części wstępnej zaskarżonego wyroku,

- P. K. w okresie od 24 stycznia 2012 r. do dnia 15 marca 2012 r. w P., Z. i J. brał udział w dokonaniu (i usiłowaniu) wszystkich bądź którejkolwiek kradzieży paliwa, opisanych w punkcie X części wstępnej zaskarżonego wyroku,

- T. K. w okresie od 28 stycznia 2012 r. do 1 marca 2012 r. w P., Z. i innym miejscu brał udział w dokonaniu wszystkich bądź którejkolwiek kradzieży paliwa, opisanych w punkcie XII części wstępnej zaskarżonego wyroku,

- M. A. w okresie od 31 stycznia 2012 r. do 25 lutego 2012 r. w P. brał udział w dokonaniu wszystkich bądź którejkolwiek kradzieży paliwa, opisanych w punkcie XIV części wstępnej zaskarżonego wyroku,

- R. K. (1) w okresie od 22 stycznia 2012 r. do 17 kwietnia 2012 r. w P., S., B., O. i T. brał udział w dokonaniu wszystkich bądź którejkolwiek kradzieży paliwa, opisanych w punkcie XVI części wstępnej zaskarżonego wyroku,

- R. G. (1) w okresie od 20 stycznia 2012 r. do 15 kwietnia 2012 r. w P., R., M. i na drodze M. – O. brał udział w dokonaniu (i usiłowaniu) wszystkich bądź którejkolwiek kradzieży paliwa, opisanych w punkcie XVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku,

- A. N. w okresie od 10 lutego 2012 r. do 17 marca 2012 r. w P. i Z. brał udział w dokonaniu wszystkich bądź którejkolwiek kradzieży paliwa, opisanych w punkcie XX części wstępnej zaskarżonego wyroku,

- K. P. (2) w okresie od 25 stycznia 2012 r. do 11 marca 2012 r. w P., S. i na drodze K. – P. brał udział w dokonaniu (i usiłowaniu) wszystkich bądź którejkolwiek kradzieży paliwa, opisanych w punkcie XXII części wstępnej zaskarżonego wyroku,

- A. C. (1) w dniu 26 lutego 2012 r. w P. brał udział w dokonaniu kradzieży paliwa, opisanej w punkcie XXIV części wstępnej zaskarżonego wyroku,

- M. W. (1) w okresie od 1 marca 2012 r. do 19 marca 2012 r. w P. i K. brał udział w dokonaniu (i usiłowaniu) wszystkich bądź którejkolwiek kradzieży paliwa, opisanych w punkcie XXVI części wstępnej zaskarżonego wyroku,

- M. S. (1) w dniu 11 kwietnia 2012 r. w S. brał udział w dokonaniu kradzieży paliwa, opisanej w punkcie XXVIII części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Informacji w przedmiotowym zakresie trudno doszukiwać się w wyjaśnieniach tych oskarżonych, gdyż do tych czynów w ogóle się nie przyznali, w zeznaniach już prawomocnie skazanych sprawców kradzieży, w tym Z. P., w wyjaśnieniach P. P. (1), jak i w innym materiale dowodowym.

Również ta okoliczność wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku, gdyż Sąd I instancji nie byłby w stanie dokonać precyzyjnych ustaleń co do wskazanych wyżej okoliczności, w tym także osób sprawców kradzieży, ich miejsca i ilości zlanego z cysterny paliwa, sposobu umawiania się ze Z. P. na dokonanie tych kradzieży, jak i realizacji każdej z tych kradzieży, gdyby nie treść zarejestrowanych rozmów telefonicznych (str. 238-240).

Jak już wyżej zaznaczono, żaden ze wskazanych oskarżonych nie przyznał się do wzięcia udziału w którejkolwiek zarzucanej im kradzieży paliwa. Również żaden z tych oskarżonych nie pomógł któregokolwiek innego oskarżonego o udział w choć jednej takiej kradzieży.

Powyższe stwierdzenie znajduje odzwierciedlenie w wyjaśnieniach M. A. (k. 7414-7418 – t. 38, 7421-7424 – t. 38, 16.676-16.679 – t. 85, 18.090-18.093 – t. 92, 19.707-19.708 – t. 100), R. K. (1) (k. 7469-7472 – t. 38, 17.219-17.222 – t. 88, 18.204-18.207 – t. 93, 19.708-19.709 – t. 100), R. G. (1) (k. 7555-7558 – t. 38, 16.711-16.714 – t. 85, 18.212-18.215 – t. 93, 19.709-19.710 t. 100), A. C. (1) (k. 17.335-17.338 – t. 88, 18.098-18.101 – t. 92, 19.710-19.712 – t. 100), M. W. (1) (k. 17.343-17.346 – t. 88, 18.082-18.085 – t. 92, 19.712-19.713 – t. 100), A. N. (k. 7589-7592 – t. 38, 16.621-16.624 – t. 85, 18.167-18.170 – t. 92, 19.713-19.714 – t. 100, 19.846-19.847 – t. 101), M. S. (1) (k. 17.352-17.355 – t. 88, 18.149-18.152 – t. 92, 18.532-18.535 – t. 94, 19.715-19.716 – t. 100), Z. M. (1) (k. 2511-2515 – t. 13, 2516-2517 – t. 13, 2948-2951 – t. 15, 17.105-17.108 – t. 87, 18.434-18.437 – t. 94, 19.717-19.718 – t. 100), K. P. (2) (k. 7619-7622 – t. 39, 16.644-16.647 – t. 85, 18.074-18.077 – t. 92, 19.716 – t. 100), T. K. (k. 7344-7347 – t. 37, 7349-7351 – t. 37, 16.726-16.728 – t. 85, 18.249-18.251 – t. 93, 19.716-19.717 – t. 100), P. K. (k. 2802-2806 – t. 15, 2838-2839 – t. 15, 5376-5379 – t. 27, 6131-6134 – t. 31, 17.125-17.128 – t. 87, 18.186-18.189 – t. 92, 19.718 – t. 100).

Jedynie oskarżony A. C. (1) we wskazanych wyjaśnieniach podał, iż słyszał, że kierowcy z cystern zatrzymują się w celu umożliwienia kradzieży paliwa innym osobom a nadto, że istnieje taka osoba jak Z. P., która pomaga spuszczać paliwo z cystern, nie wskazując jednak na żadnego kierowcę, który uczestniczyłby w tym kradzieżach.

Natomiast M. S. (1) dopiero na rozprawie (k. 19.715-19.716) przyznał, że spotkał się ze Z. P., ale w celu odbioru plandek. Przy czym w tych wyjaśnieniach odnośnie rzekomego odbioru plandek ustosunkował się do odtworzonej rozmowy telefonicznej prowadzonej przez niego ze Z. P., która to rozmowa (jak i pozostałe rozmowy), o czym będzie mowa niżej, nie może stanowić dowodu w tej sprawie a tym samym brak było podstaw do jej odtworzenia w tym zakresie i do wypowiedzania się na jej temat przez oskarżonego.

Również oskarżeni (i skazani w odrębnych postępowaniach), którzy w poszczególnych przesłuchaniach przyznali się do udziału w zarzuczanych im kradzieżach paliwa wspólnie i w porozumieniu ze Z. P., nie wskazali wyraźnie, by któryś z wymienionych wyżej oskarżonych brał udział w tych kradzieżach.

K. P. (1) początkowo nie przyznał się do winy (k. 1973-1976 – t. 10), zaś następnie, przyznając się do znajomości ze Z. P., „współpracy” z nim w zarzuczanych mu kradzieżach ogólnie podał, że „koledzy kradli paliwo”. Wyjaśnił też, że „na kukurydzę jeździł głównie K., jemu tam pasowało”, zaś z osób wymienionych w jego zarzucie, tak jak on, „na pewno współpracowali z P.: P. C., Ł. M., W. J., A. C. (2), S. S., Z. M. (1), M. A., M. S. (2), P. K., R. K. (1), D. U., R. G. (1), M. N., A. N., T. K., K. P. (2) i M. K.”. Jak w tych wyjaśnieniach K. P. (1) wskazał, „oni, jako kierowcy, także umożliwiali P. kradzież paliwa z cystern”. Oskarżony również ogólnie wyjaśnił w jaki sposób „koledzy” omijali system GPS, że takie urządzenie do zakłócania sygnału GPS posiadali „R. K. (1), A. C. (2) i M. K.” i że każdy z nich „indywidualnie dzwonił do Z. P. i mówił mu, że będzie jechał cysterną” (k. 2087-2092 – t. 11). Oskarżony ten jednak w kolejnych przesłuchaniach nie podtrzymał w/w wyjaśnień, nie przyznał się do winy i odmówił składania wyjaśnień (k. 13.451-13.454 – t. 69, 16.771-16.772 – t. 85, 18.065-18.068 – t. 92, 19.714 – t. 100).

Wyjaśnienia te wprawdzie wskazują na pewne powiązania wymienionych przez K. P. (1) osób, w tym oskarżonych Z. M. (1), M. A., M. S. (2), P. K., R. K. (1), R. G. (1), A. N., T. K. i K. P. (2), ale te pomówienia mają charakter wyjątkowo ogólnikowy i nie da się na ich podstawie ustalić jakiegokolwiek konkretnego faktu dotyczącego przebiegu choć jednej kradzieży, zarzucanej któremukolwiek z tych oskarżonych. Dopiero powiązanie tych wyjaśnień z treścią zarejestrowanych rozmów pozwoliłoby na dokonanie dokładniejszych ustaleń, jednakże, jak to już wyżej zasygnalizowano, treść tych rozmów nie może stanowić w tej sprawie jakichkolwiek podstaw dowodowych do dokonania ustaleń faktycznych w zakresie kradzieży i kradzieży z włamaniem. Na marginesie zaś należy także wspomnieć, iż K. P. (1) w swoich wyjaśnieniach podał, iż „wie, że inni kierowcy - jak P. C., Z. M. (1), M. A., A. N. współpracowali w takich kradzieżach z G. – pracownikiem stacji S. w B.” (k. 2087-2092), jednakże ta okoliczność jest bez znaczenia w sprawie, gdyż co do tych kradzieży w niniejszej sprawie zarzutów wskazanym oskarżonym nie przedstawiono. Poza tym również i tutaj wyjaśnienia te są bardzo ogólnikowe, z których nie można ustalić żadnych konkretnych faktów dotyczących tych kradzieży.

P. P. (1), przyznając się do winy nie potrafił wskazać z nazwiska żadnej osoby, która współdziałała z jego ojcem Z. P. w kradzieży paliwa z cystern. Oskarżony ten wskazywał tylko ogólnie, że „oni”, kierowcy z bazy paliwowej w R. kontaktowali się z jego ojcem, zaś ojciec sam bądź z nim odbierali to paliwo od „kierowców” (k. 1805-1809 – t. 10, 1854-1856 – t. 10, 2989-2992 – t. 15, 5294-5297 – t. 27, 6015-6020 – t. 31, 18.288-18.291 – t. 93, 19.845-19.846 – t. 101). P. P. (1) jedynie kojarzył kierowców przedstawionych mu w zarzucie po imionach, twierdząc, że pamięta „A., S., W., K., W. – jego widział 2 razy, M. S. (2)”, coś mówiło mu imię „Z. oraz że był „P. albo P.”.

Powyższe więc przekonuje, iż P. P. (1) jednoznacznie z tych osób wskazuje jedynie na oskarżonego K. P. (1), którego nazwisko zresztą z tymi kradzieżami kojarzył, co wynika z jego wyjaśnienia z k. 5294-5297, natomiast innych oskarżonych już nie rozpoznaje, gdyż trudno uznać, by wskazał na oskarżonych Z. M. (1), którego imię „coś mu mówi”, jak i na oskarżonego P. K., skoro tu nie jest pewien czy to był P. czy P., przy czym akurat P. C. przyznał się do winy, co może świadczyć o tym, że akurat tego oskarżonego P. P. (1) miał na myśli. Poza tym również i wyjaśnienia P. P. (1) są na tyle ogólnikowe, iż w zakresie zarzucanych oskarżonym kradzieży nie da się na ich podstawie zrekonstruować żadnego stanu faktycznego odnośnie choć jednego z tych czynów z udziałem któregokolwiek z oskarżonych.

Oskarżony P. C. przyznał się do zarzucanych mu kradzieży z udziałem Z. P., jednakże nie obciążał swoimi wyjaśnieniami żadnego z oskarżonych, wprost twierdząc, że nie umie stwierdzić, czy inni kierowcy w ten sam sposób współpracowali ze Z., jak on (k. 2064-2068 – t. 11, 5328-5331 – t. 27, 16.442-16.445 – t. 84, 18.178-18.181 – t. 92, 19.719 – t. 100).

D. U., przyznając się do winy i współpracy ze Z. P. w zakresie kradzieży paliwa, wyjaśnił, że wiedział, że „inni kierowcy też współpracowali ze Z.”, mówili o tym w R. a w zasadzie „wszyscy to robili”, których wcześniej wymienił jako znane mu osoby z imienia i nazwiska z zarzutów, tj. m.in. K. P. (1), R. G. (1) i A. N. (k. 2291-2295 – t. 12). D. U., poza tak enigmatycznym stwierdzeniem na temat swojej wiedzy o innych kierowcach, w tym wymienionych oskarżonych, ani w tych wyjaśnieniach, ani w kolejnych nie podał żadnych konkretnych informacji na temat poszczególnych kradzieży z udziałem tych kierowców (k. 16.633-16.636 – t. 85, 18.258-18.261 – t. 93). Tak samo w toku rozprawy jako świadek nie podał już żadnych konkretnych szczegółów na temat przestępczego zachowania się choćby jednego z oskarżonych a wręcz przeciwnie, zapewniał, że nic mu nie wiadomo, aby inni kierowcy, jak on, zlewali paliwo. Świadek jedynie ogólnie, bez wskazania nazwiska, zeznał, że od Z. P. wiedział, że tego samego dnia P. zlewał paliwo jeszcze z innym kierowcą (k. 19.848-19.851 – t. 101).

Ł. M., przyznając się do winy i współdziałania ze Z. P. w kradzieżach wyjaśnił na temat innych osób jedynie tyle, że Z. P. kradł paliwo od osób, które są wypisane w jego zarzucie (a więc m.in. od K. P. (1), Z. M. (1), M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N. – przyp. SA), bez wskazywania jednak na jakiegokolwiek konkretne kradzieże z udziałem tych oskarżonych (k. 2099-2103 – t. 11). W toku kolejnego przesłuchania, podtrzymując powyższe przyznanie się do winy, nie wykluczył, że w ten sam sposób, co on, ze Z. P. współpracowali m.in. Z. M. (1), K. P. (1), M. A., dodając, iż Z. był znany wśród wymienionych przez niego kierowców jako osoba, z którą można było kraść paliwo, przyznając jednak, że nigdy nie był świadkiem kradzieży paliwa przez kogoś z kolegów (k. 4888-4891 – t. 25). W kolejnych wyjaśnieniach Ł. M. nie

podał żadnych dodatkowych okoliczności, odmawiając składania wyjaśnień (k. 16.538-16.541 – t. 84, 16.773-16.774 – t. 85, 18.111-18.114 – t. 92, 18.498-18.501 – t. 94). Ł. M., zeznając w charakterze świadka, również swoimi zeznaniami nie obciążał żadnego z oskarżonych, twierdząc, że nie wie, czy M. A., Z. M. (1) i A. N. brali udział w tych kradzieżach (k. 19.851-19.855 – t. 101).

S. S., przyznając się do winy i swojej współpracy ze Z. P., wyjaśnił, iż numer telefonu do Z. P. dostał od Z. M. (2), który mu powiedział, że ten (...) płaci kierowcom za 30 litrów paliwa 100 zł i że jemu „chyba” doradził zakup karty telefonicznej ten Z. M. (1), który mówił, że z takiego telefonu na kartę ma się ze (...) kontaktować, ale już nie wiedział, skąd M. miał numer telefonu do tego (...) (k. 2407-2411 – t. 13, 2787-2790 – t. 14, 16.506-16.509 – t. 84, 18.222-18.225 – t. 93). Na rozprawie zaś, podtrzymując te wyjaśnienia, zeznał, iż Z. M. (1) nie mówił mu, by trudnił się kradzieżą paliwa (k. 19.856-19.859 – t. 101), jak również ani na rozprawie, ani w toku śledztwa nie obciążał żadnego z oskarżonych. Oczywiście jest, iż te wyjaśnienia nie pozwalają na dokonanie jakichkolwiek ustaleń odnośnie kradzieży zarzucanych oskarżonym, w tym Z. M. (1).

M. S. (2), przyznając się do winy i udziału w kradzieżach paliwa wyjaśnił jedynie, iż w rozmowach z kolegami przewijało się imię Z., że namiary do niego otrzymał od W. J., zaś z jego zmienników, tj. P. C., T. K. i Z. M. (1), „niektórzy utrzymywali kontakt ze Z. ”, były głosy w R., że kierowcy trudnią się taką kradzieżą, ale szczegółów nie znał (k. 2316-2319 – t. 12, 2419-2423 – t. 13, 2791-2793 – t. 14, 16.666-16.669 – t. 85, 18.327-18.330 – t. 93, 19.748-19.749 – t. 100). Podtrzymując zaś jako świadek te wyjaśnienia zeznał, że z oskarżonymi na te tematy nie rozmawiał i nie słyszał, by któryś z oskarżonych brał udział w tych kradzieżach (k. 20.006-20.010 – t. 101).

M. K., przyznając się do winy i relacjonując swoje czyny wyjaśnił, iż numer telefonu do Z. P. otrzymał od kierowców z R., nie pamiętając jednak od kogo i „na R. mówiło się, że on zajmuje się kradzieżą paliwa z cystern we współpracy z kierowcami” oraz iż wiedział, że „inni kierowcy z R. też to robili ze Z.” i że „tak samo współpracowali W. J., P. C., Ł. M., K. P. (1), A. C. (2), Z. M. (1), M. S. (2), R. K. (1), S. S., R. G. (1) i M. N.” i „robił to także (...)”. Nie wiedział natomiast czy ze Z. współpracowali M. A., P. K., A. N., W. K., T. K., K. P. (2), gdyż tych osób nie kojarzył (k. 2482-2486 – t. 13).

Powyższe, obciążające niektórych oskarżonych twierdzenia są tak bardzo ogólnikowe, że nie wiadomo skąd w ogóle wiedza przesłuchiwanego na ten temat a poza tym nie jest również możliwe jakiegokolwiek ustalenie faktów odnośnie kradzieży zarzucanych pomawianym tu oskarżonym. M. K. w kolejnych wyjaśnieniach a potem zeznaniach już swoimi twierdzeniami nikogo z oskarżonych w inny, bardziej konkretny sposób nie obciążał, twierdząc wręcz w toku rozprawy, iż nie wie czy inni kierowcy tak samo współpracowali ze Z. oraz że nie był świadkiem, by któryś z kierowców tak spuszczał paliwo (k. 17.115-17.118 – t. 87, 18.126-18.129 – t. 92, 19.769 – t. 100. 20.044-20.047 – t. 102).

Wreszcie Z. P., któremu przypisano rolę głównego sprawcy i organizacji całego procederu oraz współdziałania w kradzieżach ze wszystkimi kierowcami, w tym oskarżonymi, przyznając się do samego procederu związanego z kradzieżami paliwa – ich spuszczenia z cystern z udziałem szeregu kierowców, co do zasady stwierdził, że żadnego z tych kierowców nie znał, za wyjątkiem W. J., M. K., P. C. i K. P. (1), nie rozpoznając pozostałych okazywanych mu oskarżonych (k. 1834-1837 – t. 10, 1862-1864 – t. 10, 2553-2554 – t. 13, 5352-5355 – t. 27, 7945-7949 – t. 40, 12.981-12.982 – t. 65, 13.043-13.044 – t. 66, 17.997-18.000 – t. 91). Z. P. bardzo ogólnikowo w tych wyjaśnieniach wskazał, jak wyglądały te kradzieże, jak kierowcy się z nim kontaktowali i w jakich ilościach to paliwo było spuszczone, ale nie podał w nich żadnych konkretnych okoliczności dotyczących poszczególnych oskarżonych, jak i okoliczności związanych z poszczególnymi kradzieżami zarzucanymi tym oskarżonym. Tak samo bardzo ogólnikowo Z. P. wyjaśniał podczas eksperymentów procesowych, bowiem eksperymenty te ograniczyły się jedynie do wskazania miejsc, gdzie miało następować spuszczenie paliwa z cystern, wskazując m.in. na miejsca gdzie odbierał paliwo od R. (...) (tj. K. – przyp. SA) czy (...) (tj. P. – przyp. SA), nie mówiąc już jednak żadnych szczegółów odnośnie czasu dokonania kradzieży paliwa w tym miejscu z udziałem m.in. wskazywanych oskarżonych, jak i dokładnej ilości spuszczonego wówczas paliwa (k. 13.003-13.012 – t. 66, 13.028-13.033 – t. 66). Tak samo ogólnikowo, przyznając nawet, że szczegółów już nie pamięta, Z. P. zeznał na rozprawie w charakterze świadka, podtrzymując swoje wyjaśnienia złożone w charakterze podejrzanego i oskarżonego (k. 20.370-20.377 – t. 103). Natomiast dopiero rekonstruowanie stanu faktycznego odnośnie tychże kradzieży co do samych osób, jak i przebiegu poszczególnych z ich udziałem kradzieży

paliwa, następowało w oparciu o wyjaśnienia Z. P., składane po odsłuchaniu zarejestrowanych rozmów telefonicznych w ramach prowadzonej kontroli operacyjnej i wyjaśnieniu treści tych rozmów, co wprost wynika z treści protokołów przesłuchania z k. 8235-8239 (t. 42), 8243-8247 (t. 42), 12.707-12.712 (t. 64), 12.716-12.721 (t. 64), 12.725-12.729 (t. 64), 12.750-12.752 (t. 64), 12.817-12.821 (t. 65), 12.824-12.829 (t. 65), 12.831-12.836 (t. 65), 12.838-12.842 (t. 65), 12.873-12.875 (t. 65), 12.912-12.916 (t. 65), 12.927-12.932 (t. 65), 12.940-12.945 (t. 65), 12.946-12.950 (t. 65), 12.951-12.957 (t. 65), 12.959-12.965 (t. 65), 12.966-12.971 (t. 65), 12.973-12.978 (t. 65).

Również więc wyjaśnienia (zeznania) głównego świadka oskarżenia nie przynoszą odpowiedzi na pytanie czy każdy z oskarżonych bądź któryś z nich, tj. Z. M. (1), P. K., T. K., M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N., K. P. (2), A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1) dopuścił się konkretnej, każdemu z nich zarzucanej kradzieży paliwa, nie pozwalając na dokonanie ustaleń m.in. co do miejsca i czasu, sposobu wejścia w posiadanie paliwa i ilości skradzionego (zlanego z cysterny) paliwa.

Także trudno doszukiwać się takiej odpowiedzi w pozostałym osobowym materiale dowodowym. Żadna bowiem z pozostałych osób przesłuchanych w toku niniejszego postępowania w charakterze świadka, tj. przyznający się do udziału w kradzieżach razem ze Z. P. kierowcy P. P. (1) – syn A. (k. 17.365-17.368 – t. 88, 18.194 – t. 92), W. K. (k. 2019-2022 – t. 11, 17.202-17.205 – t. 88, 18.240-18.243 – t. 93, 19.747-19.748 – t. 100, 20.004-20.006 – t. 101), M. N. (k. 7517-7521 – t. 38, 16.702-16.705 – t. 85, 18.159-18.162 – t. 92, 19.927-19.928 – t. 101, 20.047-20.048 – t. 102), A. C. (2) (k. 2394-2398 – t. 12, 16.582-16.585 – t. 84, 18.230-18.233 – t. 93, 19.749-19.750 – t. 100, 20.049-20.051 – t. 102), W. J. (k. 1826-1829 – t. 10, 1870-1872 – t. 10, 4913-4917 – t. 25, 16.692-16.695 – t. 85, 18.319-18.322 – t. 93, 20.088-20.096 – t. 102), jak i biorący udział w usiłowaniu kradzieży paliwa z P. P. (1) E. B. (k. 1816-1819 – t. 10, 2123-2124 – t. 11, 16.459-16.462 – t. 84, 19.746-19.747 – t. 100, 20.002-20.003 – t. 201) nie wskazała na któregokolwiek z wymienionych oskarżonych jako biorących udział w konkretnych kradzieżach paliwa. Również takiego ustalenia nie można dokonać na podstawie zeznań P. M. (2) – przedstawiciela w (...) (k. 4-9 – t. 1, 1656 – t. 9, 20.098-20.107 – t. 102) R. R. – przedstawiciela (...) Polska (k. 5304-5307 – t. 27, 20.464-20.465 – t. 104), A. Z. – przedstawiciela (...) (k. 5308-5311 – t. 27, 20.465-20.466 – t. 104), J. S. – przedstawiciela firmy (...) (k. 13.091-13.094, 20.466), K. M. – przedstawiciela firmy (...) (k. 1652-1655, 20.467), R. P. – przedstawiciela firmy (...) (k. 7842-7845 – t. 40, 20.703 – t. 105), R. K. (2) – przedstawiciela firmy (...)/Z. (k. 25-29, 20.710-20.718 – t. 105) i A. W. – przedstawiciela firmy (...) (k. 13.465-13.468 – t. 69, 20.780-20.782 – t. 105), mimo posiadanej ogólnej wiedzy na temat samego proceduru kradzieży paliw z cystern. Wreszcie trudno doszukiwać się jakichkolwiek treści obciążających któregoś z tych oskarżonych w zeznaniach świadków przytoczonych przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na stronach 218-219. Spośród tych świadków K. K. (2) znał wszystkich oskarżonych, ale nie słyszał, by któryś z nich brał udział w tym procederze oraz nikt nie proponował mu danych Z. P.. Z. S. pracował ze Z. M. (1) i M. S. (1), ale nic nie słyszał o spuszczeniu paliwa i nikt nie mu oferował namiarów na Z. P.. J. G. znał ze wspólnej pracy A. N., P. C. i K. P. (1), ale o tym procederze nie słyszał i oni nie proponowali mu nabycia paliwa. A. K. znów był świadkiem, jak kierowcy zlewali paliwo z cystern, ale nie potrafił powiedzieć kto tak dokładnie czynił, zaś oskarżonych nie zna. W. H. zaś zeznał na temat zagłuszania sygnału GPS przy pomocy urządzenia, które można kupić przez Internet oraz zeznał na temat manipulacji stosowanych przez kierowców cystern, by dokonać kradzieży paliwa, ale nie obciążył swymi zeznaniami żadnego z oskarżonych.

Wreszcie niewystarczające dla dokonania ustaleń faktycznych są dane wynikające z analizy kryminalnej w zakresie miejsca logowania się poszczególnych telefonów (kart sim) użytkowanych przez oskarżonych (abstrahując już od prawidłowości ustalenia, iż dany telefon był faktycznie użytkowany przez konkretnego oskarżonego) i Z. P., jak i na temat miejsc, w których ciągnik siodłowy wraz z cysterną zatrzymali się (na podstawie uzyskanych danych GPS od firm transportowych dot. pozycjonowania cystern). Warto w tym miejscu choćby zauważyć, iż na wskazany wyżej fakt niemożności dokonania na tej podstawie ustaleń faktycznych odnośnie dokonania konkretnych kradzieży wskazuje się już w analizie kryminalnej, w której słusznie podnosi się, iż dane dotyczące użytkowników poszczególnych telefonów + miejsca logowań się na masztach BTS + dane z pozycjonowania cystern (GPS) pozwalają jedynie na wyciągnięcie hipotezy, że wówczas doszło do spotkania konkretnych oskarżonych ze Z. P. i do kradzieży paliwa z konkretnej cysterny (k. 99-154). Oczywiście jest bowiem, że wyłącznie te dane nie oznaczają automatycznie, że w każdym z przypadków doszło do spotkania konkretnego oskarżonego ze Z. P., że w każdym przypadku zatrzymanie pojazdu było związane ze

spuszczeniem paliwa, że każda rozmowa wynikająca z połączenia telefonicznego dotyczyła tej kradzieży. Nie można bowiem wykluczyć żadnej innej wersji takiego układu sytuacyjnego, nawet przyjmując, z niekorzyścią dla każdego z wymienionych oskarżonych, iż konkretny numer telefonu był użytkowany przez niego i że wówczas kontaktował się ze Z. P.. Nie można przecież wykluczyć, iż akurat konkretna rozmowa nie dotyczyła kradzieży bądź dotyczyła zdarzenia, ale z innego dnia, bądź połączenie było przypadkowe, jak i też zatrzymanie się pojazdu wynikało z innych zdarzeń, niż wyłącznie w celu spuszczenia z niego paliwa z udziałem Z. P..

Dopiero powyższe dane w powiązaniu z zarejestrowanymi w trakcie kontroli operacyjnej rozmowami telefonicznymi i w powiązaniu z wyjaśnieniami Z. P., złożonymi po odsłuchaniu tych rozmów, pozwoliłyby na właściwą ocenę czy w konkretnych dniach rzeczywiście poszczególni oskarżeni, po wcześniejszych telefonicznych ustaleniach ze Z. P. zatrzymali się w konkretnych miejscach i dokonali (bądź usiłowali dokonać) kradzieży paliwa po jego spuszczeniu z cysterny i w jakich ilościach, czy też nie. Ta okoliczność zresztą jasno wynika z przeprowadzonej analizy kryminalnej w dwóch tomach, stanowiącej załącznik do akt głównych oraz policyjnej analizy (interpretacji) treści samych rozmów telefonicznych, w której wskazano wprost na konkretne rozmowy świadczące o miejscu i ilości skradzionego paliwa (k. 20.741-20.777 – t. 105), które zostały wykorzystane przez Sąd I instancji przy zrekonstruowaniu stanu faktycznego odnośnie działania poszczególnych oskarżonych, o czym już wyżej wspomniano.

Tymczasem, jak to już wyżej zaznaczono, rację mają apelujący obrońcy oskarżonych R. G. (1) i A. N., iż te materiały z treści rozmów dotyczące kradzieży i kradzieży z włamaniem nie mogły zostać dowodowo wykorzystane w niniejszym postępowaniu, choć z nieco inną argumentacją.

Zauważyć należy, iż sama kontrola operacyjna, jak i czynności śledcze w tej sprawie (akt oskarżenia wpłynął do Sądu Okręgowego w dniu 24.10.2013 r. - k. 19.117 – tom 96) miały miejsce pod rządami ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji wedle jej brzmienia obowiązującego od dnia 11 czerwca 2011 r., nadanego ustawą z dnia 4 lutego 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 53, poz. 273). Wówczas bowiem poprzez art. 3 pkt 1 lit. g ustawy zmieniającej wprowadzono do ustawy o Policji m.in. przepis art. 15a, mocą którego wykorzystanie dowodu uzyskanego podczas stosowania kontroli operacyjnej jest dopuszczalne wyłącznie w postępowaniu karnym w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, w stosunku do którego jest dopuszczalne stosowanie takiej kontroli przez jakikolwiek uprawniony podmiot. Natomiast katalog takich przestępstw, w stosunku do których dopuszczalne jest stosowanie kontroli operacyjnej, został zawarty w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż przepis ten zawiera zamknięty katalog przestępstw. Jak bowiem zasadnie i jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie sądowym „kontrola rozmów telefonicznych, jako jeden z najbardziej ingerencyjnych w konstytucyjne (art. 49 Konstytucji RP) chronione dobra obywatela musi mieć charakter wyjątkowy. Dopuszczalna może być jedynie w przypadkach ściśle wskazanych przez ustawodawcę. Ów katalog zawarty w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji kreowany powinien być w oparciu o ściśle przestrzeganie zasady proporcjonalności i poszanowania prywatności jednostki. Skoro ustawodawca posiadający przymiot racjonalności postanowił, mając na uwadze powyższe, zawęzić spektrum typów czynów zabronionych, w stosunku do których kontrola operacyjna może być prowadzona przez Policję, nie ma argumentów (poza celowościowymi) do dowolnego rozszerzania tego katalogu na inne jeszcze przestępstwa”. To zaś oznacza, w świetle wskazanych wyżej przepisów ustawy o Policji, iż w postępowaniu sądowym jako dowód mogą zostać wykorzystane jedynie te materiały pozyskane w trybie art. 19 ustawy z 1990 r. o Policji, które dotyczą przestępstw z katalogu zawartego w ust. 1 tego przepisu (patrz: wyrok SN z dnia 30 stycznia 2013 r. wraz z uzasadnieniem – str. 5, III KK 130/12, LEX nr 1288689; por. także postanowienie SN z dnia 10 października 2012 r., II KK 336/11, OSNKW 2013/1/6; postanowienie SN z dnia 26 kwietnia 2007 r., I KZP 6/07, OSNKW 2007/5/37). Bez znaczenia przy tym jest fakt, czy określone przestępstwa zostały popełnione w ramach zorganizowanej grupy przestępczej czy też nie (por. postanowienie SN z dnia 10 października 2012 r., II KK 336/11, OSNKW 2013/1/6). Tymczasem rację mają wspomniani skarżący, iż czyny z art. 278§1 k.k. oraz z art. 279§1 k.k. nie należą do katalogu przestępstw wymienionych w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, co oznacza, iż uzyskane materiały operacyjne w ramach kontroli operacyjnej o te przestępstwa, nie mogą zostać wykorzystane w postępowaniu karnym jako dowód. Ich wykorzystanie przez Sąd I instancji w niniejszym postępowaniu nie mogłoby mieć wpływu na treść zaskarżonego wyroku tylko wówczas, gdyby na podstawie pozostałego materiału dowodowego

możliwe było dokonanie dokładnie takich właśnie ustaleń w zakresie przypisanych oskarżonemu kradzieży (i kradzieży z włamaniem), co, jak wykazano wyżej, jest niemożliwe (por.: postanowienie SN z dnia 25 stycznia 2017 r., III KK 211/16, LEX nr 2255318).

Jednak należy dodać, że jeszcze przed wyrokowaniem przez Sąd I instancji w dniu 14 czerwca 2016 r., w niniejszej sprawie nastąpiła zmiana sytuacji prawnej, bowiem od dnia 15 kwietnia 2016 r. obowiązuje znowelizowana ustawa o Policji a to na mocy ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r., poz. 437), którą to ustawą m.in. w art. 4 uchylono ustępy 15a-15e art. 19 ustawy o Policji a nadto znowelizowano przepis art. 168a k.p.k. (art. 1 pkt 34), z którego aktualnie wynika, że nie można uznać dowodu za niedopuszczalny wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania oraz dodano przepis art. 168b k.p.k. (art. 1 pkt 35), z którego wynika, że jeżeli w wyniku kontroli operacyjnej zarządzonej na wniosek uprawnionego organu na podstawie przepisów szczególnych uzyskano dowód popełnienia przez osobę, wobec której kontrola operacyjna była stosowana, innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej lub przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego popełnionego przez inną osobę niż objętą zarządzeniem kontroli operacyjnej, to wówczas prokurator podejmuje decyzję w przedmiocie wykorzystania tego dowodu w postępowaniu karnym.

W niniejszej sprawie można rozważać zastosowanie przepisu art. 168b k.p.k., skoro ustawodawca uchylił przepisy ustawy o Policji w w/w zakresie. Okoliczność ta celnie została dostrzeżona przez Sąd I instancji (str. 222-223 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), co jednak nie oznacza, iż Sąd ten trafnie w oparciu o przepis art. 168b k.p.k. uznał, że prokurator skutecznie wykorzystał swoje uprawnienie wynikające z tego przepisu „kierując i popierając akt oskarżenia”, opierając się m.in. na materiałach pochodzących z zastosowanej kontroli operacyjnej o kryptonimie (...) a „zatem zdecydował o wykorzystaniu tego dowodu w postępowaniu karnym toczącym się w niniejszej sprawie w zakresie wszystkich oskarżonych i wszystkich zarzucanych im czynów” a więc czynów również nie objętych w katalogu przestępstw wymienionych w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji.

Sąd I instancji słusznie uznał, iż zgodnie z zasadą „chwytania prawa w locie” od dnia wejścia wspomnianej ustawy nowelizującej z dnia 11 marca 2016 r., tj. od dnia 15 kwietnia 2016 r. (art. 28 ustawy), z racji braku dodatkowych przepisów przejściowych, brak jest podstaw do negowania, by od tego dnia miał obowiązywać przepis art. 168b k.p.k. Słusznie w tym względzie Sąd Okręgowy odwołał się do przekonującego poglądu Sądu Najwyższego zawartego w uchwale składu 7 sędziów z dnia 29 listopada 2016 r., I KZP 10/16, OSNKW 2016/12/79. Nie wdając się tu w rozważania, podniesione przez obrońcę oskarżonego R. G. (1), na temat zagadnień dotyczących pojęć „postępowanie toczy się według przepisów” i „stosuje się przepisy”, nie może ulegać wątpliwości, iż w prawie karnym regułą jest zastosowanie przepisów procesowych (a takim jest przecież przepis art. 168b k.p.k.) obowiązujących w czasie trwania postępowania a więc przepisów, które aktualnie obowiązują. Poza tym w zakresie czynności procesowych brak jest podstaw do przyjęcia działania zasady *lex retro non agit*, gdyż przecież ustawa procesowa ma za przedmiot nie czyn przestępczy, lecz postępowanie, które zawsze toczy się w czasie, kiedy obowiązuje ustawa procesowa. Racjonalnie więc należy przyjmować, że jeżeli „nowa” ustawa procesowa nie przewiduje przepisów przejściowych, to należy stosować tę „nową” ustawę, skoro już ustawa „stara” straciła moc prawną, przy czym nie zachodzi potrzeba powtarzania czynności procesowych dokonanych w czasie obowiązywania ustawy „starej”, o ile oczywiście ustawodawca w ustawie „nowej” nie wprowadziłby obowiązku takie powtórzenia czynności. Natomiast gdy „nowa” ustawa zawiera przepisy przejściowe, które w zakresie nią określonym pozostawiają w mocy przepisy dotychczas obowiązujące, to wówczas z mocy przepisów przejściowych, konkretne przepisy ustawy „starej” będą obowiązywać w określonym zakresie i tylko w tym zakresie mogą być stosowane (por. uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 21 października 2003 r., I KZP 27/03, OSNKW 2003/11-12/90).

Powyższe nie oznacza jednak, iż należy odstąpić od dotychczasowej interpretacji przepisu art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, mimo uchylenia przepisu art. 15a tej ustawy. Brak jest bowiem racjonalnego powodu do negowania wskazanych już wyżej poglądów, także w orzecznictwie sądowym prezentowanych przed wejściem w życie art. 15a ustawy o Policji, jak choćby w uchwale Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego z dnia 15 listopada 2005 r., SNO 57/05, LEX nr 471928 czy postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., I KZP 6/07, OSNKW 2007/5/37. Nadal

więc (po dniu 15 kwietnia 2016 r.) obowiązuje zasada niedopuszczalności korzystania z materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej w sprawie o przestępstwa, które nie należą do wymienionych w art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, gdyż, tak jak to już wcześniej powiedziano, odwołując się do normy konstytucyjnej, przepis ten nie może być interpretowany rozszerzająco. Natomiast wolą ustawodawcy, poprzez wprowadzenie do Kodeksu postępowania karnego przepisu art. 168b było umożliwienie prokuratorowi wprowadzenia do postępowania karnego, uzyskanego w toku legalnej kontroli operacyjnej, dowodu popełnienia przez osobę, wobec której była stosowana kontrola, jak i przez osobę inną każdego „innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego”. Takie ujęcie oznacza, iż nie jest niezbędne, aby ujawnione przestępstwo stanowiło tzw. „czyn katalogowy”, natomiast istotne jest, aby było to przestępstwo ścigane z urzędu lub przestępstwo skarbowe. Nie może jednak ująć z pola widzenia okoliczność, iż „gospodarzem” postępowania karnego po wpłynięciu aktu oskarżenia pozostaje sąd orzekający i w takiej też sytuacji prokurator staje się jedną ze stron tego postępowania. Mając zaś na uwadze procesową zasadę równości stron w postępowaniu rozpoznawczym, na tym etapie postępowania prokuratorowi nie przysługują żadne uprawnienia władcze, decyzyjne. Takie uprawnienia natomiast przysługują prokuratorowi, ale w toku całego postępowania przygotowawczego. Wówczas bowiem to prokurator decyduje jakie należy podejmować czynności procesowe oraz jakie dowody powinien przedstawić w sądzie na poparcie wniesionego aktu oskarżenia przeciwko konkretnej osobie, o konkretny czyn zabroniony. Nie można przy tym także zapominać, że przepis art. 168b k.p.k. jest ściśle powiązany m.in. z treścią art. 19 ustawy o Policji. Zaś przepis ten, zwłaszcza w ustępach 1, 14 i 15 reguluje określone sytuacje pozyskiwania materiałów na etapie postępowania przygotowawczego a nawet przed jego formalnym wszczęciem. Na tym bowiem etapie dokonuje się analizy zebranego w drodze kontroli operacyjnej materiału i podejmuje się decyzję o włączeniu konkretnego materiału w poczet dowodów, zaś taką decyzję, co oczywiste, podejmuje wówczas prokurator. W tej więc sytuacji właściwa interpretacja przepisu art. 168b k.p.k. nakazuje przyjąć, iż prokurator ma kompetencję do podjęcia decyzji w przedmiocie wykorzystania takiego dowodu w toku całego postępowania przygotowawczego, aż do etapu sformułowania i wniesienia do właściwego sądu aktu oskarżenia. Wystarczające przy tym będzie samo zgłoszenie wraz z wniesieniem aktu oskarżenia tego dowodu na poparcie oskarżenia (patrz także: wyrok Sądu Apel. w Warszawie z dnia 13 czerwca 2016 r., II AKa 133/16, LEX nr 2171252; wyrok Sądu Apel. w Białymstoku z dnia 3 kwietnia 2017 r., II AKa 182/16, LEX nr 2307608).

Powyzsza okoliczność nie oznacza jednak, iż w toku niniejszego postępowania te materiały zostały skutecznie wprowadzone do niniejszego postępowania karnego. Jak bowiem to wyżej zaznaczono, akt oskarżenia do Sądu I instancji wpłynął w dniu 24 października 2013 r. a więc w czasie, gdy obowiązywał przepis art. 19 ust. 15a ustawy o Policji. To zaś oznacza, iż „decyzja” prokuratora, jaka mogła być w tej sprawie podjęta odnośnie wykorzystania tych materiałów z podsłuchów jako dowodu na popełnienie przestępstw z art. 278§1 k.k. i art. 279§1 k.k., zarzucanych oskarżonym Z. M. (1), P. K., T. K., M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N., K. P. (2), A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1) nie może przynieść jakiegokolwiek procesowego skutku. Wówczas bowiem uznanie tych materiałów za dowód popełnienia przestępstwa nie objętego katalogiem z art. 19 ust. 1 ustawy o Policji, w świetle brzmienia obowiązującego w trakcie wnoszenia aktu oskarżenia przepisu art. 19 ust. 15a, było niedopuszczalne a tym samym ta czynność prokuratora o decyzji wprowadzenia tych materiałów do procesu wraz z wniesieniem aktu oskarżenia powinna zostać uznana za bezskuteczną, gdyż nie dokonano tej czynności z zachowaniem przepisów dotychczasowych (art. 20 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw – Dz.U. z 2016 r., poz. 437).

Skoro zaś nie jest możliwe w niniejszym postępowaniu wykorzystanie tych materiałów do ustaleń faktycznych w zakresie omawianych tu przestępstw kradzieży i kradzieży z włamaniem, to z przyczyn już wyżej dokładnie przytoczonych, brak jest możliwości, w oparciu o pozostały materiał dowodowy, dokonania ustaleń faktycznych w zakresie zarzucanych wymienionym wyżej oskarżonym przestępstw z art. 278§1 k.k. i art. 279§1 k.k. W przypadku zaś pominięcia tego materiału uzyskanego w ramach kontroli operacyjnej, rację mają już apelujący obrońcy tych oskarżonych, iż w sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu, by oskarżeni ci dopuścili się tych czynów. Przy czym, jak wyżej powiedziano, te same względy, przemawiające za zmianą zaskarżonego wyroku i uniewinnieniem oskarżonych, dotyczą zarówno oskarżonych Z. M. (1), M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N., A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1), jak i oskarżonych, wobec których apelacji nie wywiedziono, tj. P. K., T. K. i K. P. (2).

Z powyższych więc względów, na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. oraz art. 435 k.p.k. (z urzędu w stosunku do nieapelujących) Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w części skazującej za przestępstwa przeciwko mieniu w ten sposób, że uniewinnił oskarżonych Z. M. (1), P. K., T. K., M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N., K. P. (2), A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1) od zarzuconych im przestępstw kradzieży i kradzieży z włamaniem bądź usiłowania popełnienia takich przestępstw, jak w punktach I lit. a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k.

Konsekwencją uniewinnienia tych oskarżonych od popełnienia zarzucanych im przestępstw kradzieży paliw było wyeliminowanie z opisu czynu, przypisanego oskarżonemu P. P. (1) w punkcie 2 zaskarżonego wyroku danych osobowych tych oskarżonych i zastąpienie ich określeniem „inna osoba”, jak w punkcie I lit. l – trzeci myślnik.

II. Zorganizowana grupa przestępcza.

Na temat samej zorganizowanej grupy przestępczej, zwłaszcza istoty tej grupy, w odróżnieniu od typowego współsprawstwa w popełnieniu czynu zabronionego przez co najmniej trzy osoby, wypowiedziano się szeroko w orzecznictwie, jak i doktrynie. Sąd I instancji wypowiedzi te doskonale zna i je akceptuje, szeroko jednocześnie je przytaczając na stronach 234-236 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W świetle bowiem wszystkich apelacji obrońców oskarżonych, którzy kwestionują zaskarżony wyrok w zakresie winy, kluczowym jest odpowiedzenie na pytanie czy materiał dowodowy, jaki został przeprowadzony na rozprawie, na który zresztą wyżej w punkcie I już wskazano, pozwalał na ustalenie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, mającej na celu popełnianie przestępstw, polegających na dokonywaniu kradzieży przewożonego w zestawach samochodowych z cysterną paliwa (benzyny i oleju napędowego) na szkodę firm paliwowych. Z ustaleń bowiem Sądu I instancji wynika, iż taka zorganizowana grupa działała pod przywództwem Z. P., w skład której, oprócz jego syna P. P. (1) wchodził oskarżeni w niniejszej sprawie, jak i już skazani kierowcy, wożący w ramach przedsiębiorstw transportowych, w których byli zatrudnieni, paliwo z bazy paliwowej w R. do miejsc przeznaczenia, głównie stacji paliw, działając tym samym na szkodę takich koncernów paliwowych jak (...) sp. z o.o. w W., (...) w siedzibą w H. Oddział w K., (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o.

Zgadzać się w pełni z poglądami zaprezentowanymi przez Sąd I instancji, jak i przez apelujących obrońców w tym względzie, zwłaszcza przez obrońców oskarżonych R. K. (1) i R. G. (1), należy przytoczyć kilka uwag najistotniejszej natury, które pozwolą na prawidłowe ustalenie, w oparciu o tenże materiał dowodowy, czy w niniejszej sprawie rzeczywiście jest możliwe przypisanie każdemu z oskarżonych udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, jakie zostało im zarzucone w akcie oskarżenia a następnie przypisane zaskarżonym wyrokiem.

Otóż, nie każda grupa ludzi ze sobą w jakiś sposób powiązanych, choćby z uwagi na więzi towarzyskie czy rodzinne, czy też zawodowe, a nawet nie każdy zespół współsprawców popełniających przestępstwo, choćby mieli precyzyjnie podzielone role, skoordynowane działania itd., są "zorganizowaną grupą" z art. 258 § 1 k.k., ale te tylko co najmniej trzyosobowe zespoły ludzkie, w których istnieje jakaś struktura wewnętrzna o pewnym stopniu trwałości oraz widoczne przywództwo (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 grudnia 2007 r., II AKa 181/07, KZS 2008/3/34). Nie trzeba przy tym nikogo przekonywać, że skazanie za udział w zorganizowanej grupie przestępczej wymaga ustalenia, że taka grupa w ogóle istniała, co jest warunkiem koniecznym do przypisania oskarżonemu popełnienia przestępstwa z art. 258§1 k.k. Przy czym nie można wyciągać jednoznacznego wniosku o istnieniu takiej grupy tylko na tej podstawie, iż kilka osób w sposób zorganizowany popełniło przestępstwo bądź przestępstwa. Dla skutecznego dokonania bowiem przestępstwa w ramach tzw. współsprawstwa, zwłaszcza przez wiele osób niezbędne jest ustalenie konkretnego planu działania, przypisanie poszczególnym osobom konkretnych ról w trakcie dokonywania przestępstwa a także skoordynowanie popełnienia takiego czynu przez jedną bądź kilka osób. Należy bowiem pamiętać, że to nie sposób popełnienia określonego przestępstwa pozwala na przyjęcie, że zostało ono popełnione w grupie przestępczej, bowiem taka zorganizowana grupa przestępcza, by być grupą w rozumieniu art. 258§1 k.k. musi się cechować „zorganizowaniem”, czyli istnieniem między członkami grupy nawet niewysokiego, ale jednak wyraźnego stopnia powiązań organizacyjnych (por. wyrok Sądu Apel. w Warszawie z dnia 25 lipca 2013 r., II AKa 167/13, LEX nr 1381567).

Jak już wyżej wskazano, Sąd I instancji zwraca uwagę na powyższe rozumienie zorganizowanej grupy przestępczej, jednak w sposób dowolny to rozumienie konfrontuje z zebranych w toku rozprawy materiałem dowodowym.

Jak wynika z ustaleń faktycznych zaprezentowanych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (str. 1-5) o istnieniu teje „zorganizowanej grupy” miały świadczyć takie okoliczności jak:

- wyodrębnienie wyraźnego kierownictwa jednoosobowego grupy, tj. w osobie Z. P., który wydawał członkom grupy, tj. kierowcom, jak i swojego synowi wiążące polecenia, wskazywał im miejsca planowanych kradzieży paliwa, koordynował ich ruch, żeby za jednym razem móc spuścić jak największą ilość paliwa oraz płacił kierowcom za pobrane paliwo,

- wykonywanie przez określone osoby z góry nałożonych zadań:

a) P. P. (1) był odpowiedzialny w ramach grupy za wykonywanie czynności fizycznych na polecenie swojego ojca;

b) kierowcy (czyli m.in. pozostali oskarżeni w niniejszej sprawie) dostarczali w ramach grupy Z. P. paliwo, kontaktując się z nim wcześniej telefonicznie, uzgadniali na jego polecenie między sobą, w jakiej kolejności dostarczyć P. paliwo,

- tożsamość scenariusza przy dokonywaniu kradzieży paliwa i zastosowanie przy tym odpowiednich urządzeń i metod,

- podobieństwo systemu komunikacyjnego przy użyciu telefonów między kierowcami a Z. P., w tym używane słownictwo i posługiwanie się telefonami na kartę.

Tożsame argumenty na poparcie działania oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej, kierowanej przez Z. P. Sąd I instancji powtarza na str. 236-238 uzasadnienia tego wyroku.

Tymczasem, mając na uwadze podniesione w tym względzie zarzuty apelacyjne, dotyczące nie tylko udziału oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej, ale, co najistotniejsze, istnienia takiej grupy, stwierdzić należy jednoznacznie, iż materiał dowodowy zebrany na rozprawie w ogóle nie daje podstaw do sformułowania wniosku, iż rzeczywiście taka zorganizowana grupa przestępcza istniała.

Przy czym już od razu wskazać należy, iż uniewinnienie wymienionych wyżej w punkcie I oskarżonych od dopuszczenia się jakiegokolwiek kradzieży faktycznie uniemożliwia przypisanie im udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu dokonywanie takich kradzieży paliwa (bądź kradzieży z włamaniem). Skoro bowiem nie jest możliwe przyjęcie, by oskarżeni ci, tj. Z. M. (1), P. K., T. K., M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N., K. P. (2), A. C. (1), M. W. (2) i M. S. (1) brali udział w kradzieżach paliwa (czy choćby jednej takiej kradzieży), to nie da się logicznie przyjąć, iż należeli do tej zorganizowanej grupy, mówiąc kolokwialnie „kierowców – złodziei”, gdyż nie da się nawet zdroworozsądkowo przyjąć, jaki by mieli cel ci oskarżeni, czy inaczej mówiąc, jaki byłby sens, by ci oskarżeni mieli być członkami tej grupy. Powyższe już samo w sobie przekonuje, iż nie można wymienionych oskarżonych uznać za członków zorganizowanej grupy przestępczej, trudniącej się kradzieżami paliwa i choćby już z tego powodu każdy z tych oskarżonych powinien zostać uniewinniony od zarzucanego im przestępstwa z art. 258§1 k.k.

Jak wyżej jednak wskazano, rację mają apelujący obrońcy tychże właśnie oskarżonych, zarzucając w ogóle istnienie zorganizowanej grupy przestępczej we wspomnianym znaczeniu.

Zgodzić się więc należy z twierdzeniami apelujących, iż w niniejszej sprawie brak jest jakiegokolwiek bezpośredniego dowodu, świadczącego o istnieniu takiej zorganizowanej grupy przestępczej w rozumieniu art. 258§1 k.k. Podnieść należy, iż wszyscy oskarżeni, jak i skazani kierowcy oraz Z. P. w swoich wyjaśnieniach, które wyżej w punkcie I wskazano, zaprzeczyli istnienia takiej grupy.

Oskarżeni M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. C. (1), M. W. (1), A. N., M. S. (1), Z. M. (1), K. P. (2), T. K., P. K. w ogóle zaprzeczyli, by brali udział nie tylko w kradzieżach, ale i by należeli do jakiegokolwiek zorganizowanej grupy przestępczej.

K. P. (1), przyznając się do dokonania kradzieży paliwa, zaprzeczył, by należał do zorganizowanej grupy przestępczej. Wyjaśnił, iż już w 2011 r. poznał Z. P. a w styczniu 2012 r. dowiedział się od niego, że kupuje spuszczone z cysterny paliwo, wskazując ile za to płaci i namawiał go, by z nim to zrobił, proponując z nim „współpracę”, która miała polegać na tym, że on (oskarżony) by z cysterną stawał na poboczu a on (P.) by opróżniał cysternę. Zgodził się na taką propozycję, wiedząc, że koledzy kierowcy również tak postępują. Oskarżony ten dokładnie opisał ten proceder z P., wskazując, iż albo on dzwonił do P., albo P. do niego i umawiali się na te kradzieże gdzieś na trasie swojego przejazdu. Urządzenia do spuszczenia paliwa, jak i baniaki posiadał zawsze Z. P. i P. był zorientowany, jak podłączać te urządzenia i jak paliwo spuszczać. Oskarżony podał też, że Z. P. najczęściej był sam, ale jak wysiadł mu kręgosłup, to przyjeżdżał ze swoim synem. Oskarżony dodał też, że P. płacił od ręki. K. P. (1) wyjaśnił również, iż na tej samej zasadzie, jak on, ze Z. P. współpracowali inni kierowcy, wymieniając ich z imienia i nazwiska. Oskarżony przyznał, że kontaktował się z P. poprzez telefon na kartę, zaś oni, jako kierowcy, mieli różne określenia na miejsca, w które jeździli i tymi określeniami operowali w trakcie rozmów telefonicznych. K. P. (1) wyjaśnił także, że osobę Z. P. „rozreklamował” wśród kolegów W. J.. Natomiast po podjęciu takiej samej współpracy ze Z. P. każdy z kierowców indywidualnie dzwonił do Z. P. i mówiąc, że będzie jechał w konkretną trasę, umawiał się z nim na spuszczenie paliwa (k. 2087-2092).

Podobnie w zakresie samej „współpracy” ze Z. P., przyznając się do kradzieży, wyjaśnił P. C.. On również kiedyś poznał Z. P. i stąd ta „współpraca”. Oskarżony ten również sam dzwonił do Z. P. i umawiał się z nim na kradzież w konkretnym miejscu i zawsze sam to czynił, nie jeżdżąc z innymi kierowcami do P. (k. 2064-2068).

Podobnie zeznał (wyjaśnił) D. U., którego kiedyś na stacji paliw zaczepił Z. P. i zaproponował mu udział w takich kradzieżach, tj. w kupowaniu od niego paliwa po spuszczeniu z cysterny i tak też się działo. Świadek także przyznał, że Z. P. bywał sam bądź z synem i że za każdym razem Z. płacił gotówką. Świadek potwierdził również, iż to on umawiał się ze Z. telefonicznie oraz, iż wiedział, że inni kierowcy z R. również w taki sam sposób „współpracowali” ze Z. P.. Świadek również przyznał, że to on określał, ile ma być zlanego paliwa i to on decydował, kiedy to paliwo będzie zlewane, zaś Z. określał, gdzie to zrobić. Świadek wreszcie przyznał, że z rozmowy ze Z. P. wiedział, że inny kierowca tego dnia też będzie zlewał paliwo, więc też uzgadniał z tym kierowcą, który z nich pierwszy pojedzie w trasę, by dokonać tego zlania, by zgrać czas tego zlewania (k. 2291-2295, 16.633-16.636, 19.848-19.851).

Podobnie także zeznał (wyjaśnił) Ł. M., przyznając się do tych kradzieży. Podał bowiem, iż od kogoś z kierowców dowiedział się, że Z. zajmuje się kradzieżą paliwa, dostał na niego namiary i po skontaktowaniu się z nim rozpoczął z nim współpracę. To on (świadek) dzwonił do Z., mówił mu, że wyjeżdża i umawiali się w konkretne miejsce. Świadek również potwierdził to, co zeznali (wyjaśnili) pozostali kierowcy, tj. że w sprawie kradzieży kontaktował się tylko ze Z., zaś inni kierowcy również kontaktowali się z nim sami – zawsze telefonicznie, przyznając tylko, że jak Z. P. zmieniał numer telefonu, to oni – kierowcy – ten numer sobie przekazywali. Świadek przyznał bowiem, że Z. był znany wśród kierowców jako osoba, z którą można było „współpracować”, czyli kraść paliwo. Świadek podał również, iż zawsze na tej kradzieży ze Z. był sam. Wreszcie świadek podał, że to on decydował, ile tego paliwa spuścić (k. 2099-2103, 4888-4891, 19.851-19.855).

Również podobnie zeznał (wyjaśnił) P. P. (1) (syn A.), przyznając, że namiary na Z. P. otrzymał od W. J. i doszło do kilku takich kradzieży (k. 17.365-17.368, 18.194, 19.855-19.856).

Także podobnie zeznał (wyjaśnił) S. S., który przyznał, że namiary na Z. P. otrzymał od Z. M. (1), który mu powiedział, że Z. płaci kierowcom za 30 litrów paliwa 100 zł. Świadek przyznał, że skontaktował się ze Z., ustalił z nim warunki współpracy i opowiedział o tej „współpracy” jak pozostali, przyznający się do winy, kierowcy. Świadek również przyznał, że otrzymał od jednego kierowcy telefon na kartę, który mu powiedział, że można ze Z. umawiać się na spuszczenie paliwa. Jednocześnie świadek wyraził zdziwienie, że to była zorganizowana grupa przestępcza, gdyż, jak zeznał, „jeździł sam z siebie” (k. 2359-2362, 2407-2411, 2787-2790, 16.506-16.509, 19.856-19.859).

Także podobnie zeznał (wyjaśnił) W. K., który przyznał, iż namiary na Z. P. otrzymał od jednego z kierowców, gdyż chciał poznać kogoś, aby „dorobić do pensji” i opisał swój udział w tym procederze, jak pozostali wyżej wymienieni kierowcy (k. 2019-2022, 17.202-17.205, 18.240-18.243, 20.004-20.006).

W podobny sposób zeznał (wyjaśnił) M. S. (2), twierdząc, że telefon do Z. otrzymał od W. J., który mu przekazał, że jest osobą z P., która skupuje paliwo i jakby chciał z tego skorzystać w przyszłości, to może, rozumiejąc, że chodzi tu o spuszczenie paliwa z cysterny gdzieś na boku. Świadek zrelacjonował, jak pozostali, ten proceder, wiedząc, że niektórzy z jego zmienników też utrzymywali kontakt ze Z., ale nigdy nie był świadkiem, by inny kierowca to robił (k. 2316-2319, 2419-2423, 2791-2793, 16.666-16.669, 20.006-20.010).

Podobnie także zeznał (wyjaśnił) M. K., przyznając, że numer telefonu do Z. P. otrzymał od jednego z kierowców, na R. mówiło się, że ten Z. zajmuje się kradzieżami paliwa, zadzwonił do niego, omówił z nim, jak to będzie wyglądać i wyjaśnił na temat swojego udziału w tym procederze, tak jak pozostali wyżej wymienieni. Świadek przyznał, że wiedział, że inni kierowcy też tak postępowali (k. 2482-2486, 20.044-20.047).

M. N. także w podobny sposób zrelacjonował tę „współpracę” ze Z. P., w tym kontaktowanie się z nim z numeru na kartę, zaprzeczając, by czuł, jakby działał w zorganizowanej grupie przestępczej (k. 7517-7521, 20.047-20.048).

A. C. (2) także wiedział z rozmów z kierowcami, iż Z. P., znany jako (...), jest osobą, z którą można podjąć współpracę w zakresie kradzieży paliwa i otrzymując do niego od kogoś namiary, nawiązał z nim „współpracę” telefonicznie i opisał tę „współpracę”, jak pozostali kierowcy, przyznający się do winy. Świadek przy tym podkreślił, że w tych kradzieżach współpracował tylko ze Z. i sam się z nim umawiał z telefonu na kartę, nigdy nikomu z kierowców w tym nie pomagał (k. 2394-2398, 20.049-20.051).

Wreszcie podobnie, jak w/w kierowcy, zeznał (wyjaśnił) W. J., przyznając się do winy. Świadek opisał w tożsamy sposób, jak wyglądała jego „współpraca” ze Z. P.. Jednocześnie przyznał, że jeżeli któryś z kierowców z R. pytał go o nr telefonu do Z. P., to dawał mu go. Również świadek przyznał, że jak któryś z kolegów dostał od P. jego zmieniony numer, to ten mu go dawał. Jednocześnie świadek zaprzeczył, by to była zorganizowana grupa przestępcza, gdyż każdy z tych kierowców współpracował ze Z. P. osobno i każdy też z kierowców komunikował Z., ile ma przygotować baniek na paliwo (k. 4913-4917, 16.692-16.695, 20.088-20.096).

Oskarżony P. P. (1), przyznając się do winy, potwierdził zeznania i wyjaśnienia kierowców, którzy przyznali się do winy. Podał bowiem, że ci kierowcy dzwonili do ojca i proponowali mu sprzedaż paliwa. Świadek wskazał na początki współpracy ojca z jednym z kierowców co do tych kradzieży, przypuszczając, że później rozniosło się to pocztą „pantoflową” i kierowcy zaczęli z ojcem umawiać się na spuszczenie paliwa, za co ojciec im płacił. Świadek większości kierowców nie potrafił wskazać z nazwiska, ale częściowo kojarzył ich z imion, gdyż to ojciec z nimi rozmawiał i umawiał się przez telefon. Oskarżony jednocześnie przyznał, że nie miał świadomości, że brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej (k. 1805-1809, 2989-2992, 5294-5297, 6015-6020).

Wreszcie Z. P. również potwierdził powyższe relacje kierowców w zakresie prowadzonej z nimi „współpracy”. Świadek bowiem przyznał, że jeździł i skupował od kierowców to paliwo, zaś w tym, w noszeniu baniek, pomagał mu syn. Świadek przyznał, że ten proceder zaczął się do W. J., potem zaś kierowcy posiadali namiary do niego, przekazując sobie jego numer i z nimi umawiał się telefonicznie. Oni do niego dzwonili i pytali się go, czy wyjedzie do nich, informując go jednocześnie, gdzie jadą i ile może paliwa spuścić a po spuszczeniu paliwa płacił im za to. Świadek opisał, jak przebiegały te kradzieże, jak się umawiał z poszczególnymi kierowcami i jak z nimi się rozliczał. Jednocześnie świadek nie przyznał się do udziału w zorganizowanej grupie przestępczej ani do kierowania taką grupą (k. 1862-1864, 5352-5355, 7945-7949, 20.370-20.377), zaś odsłuchując rozmów zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej, przyznał, że te rozmowy miały miejsce i w taki też sposób, jak z nich wynika, umawiał się z kierowcami na spuszczenie paliwa (na te zeznania wyżej wskazano w punkcie I).

Sąd I instancji nie starał się w jakiś szczególny sposób ocenić powyższych wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków w zakresie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, zarzucanej w akcie oskarżenia oskarżonym. Sąd I instancji bowiem uznał, że zaprzeczanie przez te osoby udziału w tej grupie jest niewiarygodne, gdyż udział tych osób w grupie wynika z treści utrwalonych i wskazanych przez Sąd Okręgowy rozmów telefonicznych. Taki sposób oceny wyjaśnień oskarżonych został przedstawiony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na stronach 82-85 (dot. P. P. (1)), 98-106

(dot. K. P. (1)), 109-118 (dot. P. C.), 123-127 (dot. Z. M. (1)), 134-138 (dot. P. K.), 144-148 (dot. T. K.), 154-157 (dot. M. A.), 165-170 (dot. R. K. (1)), 176-179 (dot. R. G. (1)), 190-193 (dot. A. N.), 197-200 (dot. K. P. (2)), 200-202 (dot. A. C. (1)), 204-206 (dot. M. W. (1)), 209-2011 (dot. M. S. (1)).

Jednocześnie zauważa się, iż oceniając wyjaśnienia oskarżonego K. P. (1), Sąd I instancji jakby z góry zakładał, iż wyjaśnia on świadomie na temat funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej, zajmującej się kradzieżami paliwa, mimo że przecież wskazane jego wyjaśnienia, nawet w sytuacji, gdy przyznawał się werbalnie do udziału w takiej grupie, w rzeczywistości o istnieniu takiej grupy i jej działalności wcale nie świadczyły (str. 97 uzasadnienia). Tak samo pozostałe osoby oskarżone i skazane, które werbalnie przyznawały się do winy w zakresie zarzucanego im czynu z art. 258§1 k.k. w rzeczywistości w swoich wyjaśnieniach nie podały żadnych okoliczności, które to przyznanie się by uzasadniały.

Należy zgodzić się z oceną zeznań świadka Z. P. odnośnie samej „współpracy” z kierowcami (str. 214-216 uzasadnienia), choć już nie można zasadnie negować jego twierdzeń, w których zaprzeczał, by kierował zorganizowaną grupą przestępczą, gdyż żadne dowody nie wskazują w sposób jasny, by takowa grupa istniała.

Tak samo należy odnieść się do oceny zeznań kierowców, już skazanych za zarzucane im przestępstwa (str. 216-217 uzasadnienia). Jednakże, jak już to wyżej wskazano w punkcie I, zeznania ani tych kierowców, ani Z. P. nie dają podstaw do ustalenia, iż oskarżeni wymienieni w tym punkcie, brali udział w zarzuczanych im kradzieżach paliw, jak również zeznania te nie dają żadnych podstaw do przyjęcia, iż istniała zorganizowana grupa przestępcza.

Sąd I instancji nie zauważył, iż treść rozmów w zakresie „współpracy” kierowców, w tym oskarżonych ze Z. P. w rzeczywistości odpowiada zeznaniom Z. P. oraz wskazanych wyżej osób (w tej części, w której potwierdzali swoją współpracę ze Z. P., mając też widzę, iż podobnie czynili inni kierowcy). Po zapoznaniu się z treścią tych rozmów należy przyznać rację Sądowi I instancji, iż świadczą o tym, że inicjatorami rozmów ze Z. P. byli kierowcy, że w trakcie tych rozmów to kierowcy informowali Z. P., iż w konkretnym czasie istnieje możliwość zlania paliwa z cysterny, informowali go, gdzie jadać z paliwem, mówili mu, ile tego paliwa może zlać i ile może przygotować baniaków, uzgadniali razem, gdzie ma nastąpić to zlanie i z której z komór cysterny. Nadto z niektórych tych rozmów wynikało, iż rozmówcy znali się po imieniu, że rozmawiający kierowca wiedział, że tego dnia inny kierowca też chce dostarczyć paliwo do spuszczenia, że z rozmów tych wynika, iż inni kierowcy wiedzieli, że dany kierowca wiezie paliwo do zlania bądź też w trakcie rozmowy nie chcą ujawnić swojej tożsamości. Jednocześnie jednak z tych rozmów jasno wynika, iż zawsze ze Z. P. umawiał się konkretny kierowca, to ten kierowca działał wyłącznie sam, bez udziału innych kierowców, w zakresie kradzieży przewożonego przez siebie paliwa, to tenże kierowca decydował, ile może spuścić paliwa, to tenże kierowca pytał się Z. P., czy może w tym konkretnym czasie odebrać od niego paliwo, informując go jednocześnie dokąd ma konkretny kurs. Z tych rozmów wynika również, iż to obaj rozmówcy uzgadniali miejsce i sposób spuszczenia paliwa. Poza tym w każdym przypadku to ten kierowca otrzymywał od Z. P. zapłatę za „kupno” paliwa.

Powyższe rozmowy w powiązaniu z wyjaśnieniami K. P. (1), P. P. (1) i zeznaniami skazanych już kierowców oraz Z. P. jasno wskazują, iż to każdego z kierowców łączyła indywidualna umowa ze Z. P. w zakresie takiego dokonywania kradzieży, co oznacza, iż w przypadku kierowców każdy z nich, po otrzymaniu namiarów na Z. P., już na własną rękę umawiał się ze Z. P. co do konkretnej kradzieży. Jednocześnie brak jest podstaw do uznania, iż każdy z kierowców, dokonując poszczególnych kradzieży, „pracował” na rzecz jakiejś grupy osób, w tym na rzecz rzekomej zorganizowanej grupy przestępczej, w skład której wchodził kierowcy z bazy w R.. Wręcz przeciwnie. Te dowody wskazują, że każdy z nich, kontaktując się ze Z. P., działał we własnym interesie, zaś współpraca każdego z nich ze Z. P. była w pełni równorzędna (jak w przypadku stron umowy). Nie da się z tym materiałem dowodowym znaleźć przypadku, by Z. P. jakimkolwiek kierowcy wydawał polecenia w znaczeniu „rozkazu”. „Polecenia” te bowiem to nie było nic innego, jak tylko wyrażenie akceptacji nabycia paliwa, wskazywanie konkretnych miejsc zatrzymania się pojazdu, gdzie miało dojść do spuszczenia paliwa, zaś również takie „polecenia” co do ilości baniaków, jak i wskazanej komory wydawali kierowcy w stosunku do Z. P.. Te „polecenia” więc to tylko uzgadnianie szczegółów dokonania kradzieży paliwa, które mieszczą się w granicach typowego współsprawstwa (uzgadniania szczegółów dokonania przestępstwa). Fakt, iż wielu kierowców wiedziało, że ich koledzy dokonują w taki sposób kradzieży paliwa, czy też fakt, że informowali

się wzajemnie, iż wyjeżdżając z bazy zamierzają spotkać się ze Z. P. w celu spuszczenia paliwa nie świadczy o tym, że kierowcy ci stanowili zorganizowaną grupę przestępczą osób, dokonujących kradzieży paliw. Jak już bowiem wyżej wskazano, kierowcy ci, trudniący się ze Z. P. tym procederem, pracowali każdy na siebie a nie na rzecz „grupy” kierowców, stanowiącej pewien zorganizowany „organizm” osób, połączonych więzami organizacyjnymi w znaczeniu wyżej przytoczonym. Po otrzymaniu zapłaty z nikim przecież nie dzielili się pieniędzmi, jak również nigdy nie utożsamiali się z jakąś grupą, działającą razem, z wyraźnie ustanowionym kierownictwem. Poza tym wzajemne informowanie się o wyjeździe z bazy w celu spuszczenia paliwa czy nawet uzgadnianie kolejności w jakiej to zrobią, było zrozumiałe z racji skali tego zjawiska. Żadnemu przecież kierowcy ani Z. P. nie zależało, by dwie czy więcej cystern podjechało od razu w to samo miejsce, jak również oczywistym jest, iż w tym samym czasie Z. P. nie mógł się znaleźć w dwóch różnych miejscach. I właśnie temu służyło to wzajemne informowanie, z którego nie można wyciągać logicznego wniosku, że kierowcy ci tworzyli jakąś trwałą strukturę organizacyjną, świadczącą o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej określonej w art. 258§1 k.k. Również nie może dziwić fakt używania w trakcie rozmów żargonu kierowców w zakresie nazw ulic czy miejsc, gdzie miało nastąpić spuszczenie paliwa, czy też używanie przez nich telefonów na kartę. Każdy z kierowców, z racji swojego zawodu i znajomości tras, po których się poruszali, znał te określenia. Natomiast w takich sytuacjach używanie telefonów na kartę i ich zmienianie, kiedy jeszcze nie było obowiązku ich rejestracji, było oczywiste, by nie narazić się na jakieś niepowodzenie zamierzonego celu działania. Mając zaś wskazane wyżej okoliczności, w tym same treści zarejestrowanych rozmów, podnieść należy, że przytoczone przez Sąd I instancji wypowiedzi, kierowane przez kierowców do Z. P. typu: „witam szefa”, „no mów, wodzu”, „witam pana prezesa”, „witaj królewiczu” uznać należy tylko za zwroty grzecznościowe, jakie wypowiedane są w codziennym życiu w stosunku do różnych osób i to nie z tego powodu, że tak nazwana osoba ma jakieś władcze uprawnienia w stosunku do swojego rozmówcy.

Na powyższe okoliczności, w tym dowolność ustaleń Sądu I instancji w zakresie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, jak i rzekomej kierowniczej roli w tej grupie Z. P. celnie zwraca uwagę w apelacji obrońca oskarżonego R. K. (1), co znajduje wyraz na str. 3-4 apelacji. Obrońca tego oskarżonego w tożsamy sposób, jak Sąd odwoławczy, ocenia przez pryzmat tych samych dowodów, dowolność ustaleń faktycznych Sądu I instancji, więc tym twierdzeniom a tym samym i zarzutowi apelacyjnemu postawionemu w punkcie 2 tej apelacji należy przyznać pełną rację. W podobny sposób dowolność ustaleń Sądu I instancji argumentuje w apelacji obrońca oskarżonego R. G. (1) (str. 13-16), wykazując tym samym zasadność postawionego w tej apelacji zarzutu w punkcie 3 lit. b.

Dodatkowo wskazać należy, iż dowolność oceny dokonanej przez Sąd I instancji w zakresie istnienia zorganizowanej grupy przestępczej wynika z faktu oparcia się przez ten Sąd na ocenie treści zarejestrowanych rozmów, dokonanych przez funkcjonariuszy Policji. Wskazane bowiem wyżej na konkretnych stronach uzasadnienia zaskarżonego wyroku oceny Sądu I instancji, odwołujące się do treści zarejestrowanych rozmów telefonicznych, świadczące o rzekomym uczestnictwie poszczególnych oskarżonych w zorganizowanej grupie przestępczej, są w istocie powtórzeniem takich ocen, zawartych w pismach i notatkach policyjnych (k. 20.741-20.777 – tom 105). Sąd I instancji w rzeczywistości wykorzystując w pełni te materiały, zawierające oceny poszczególnych rozmów, dokonane przez policjantów (dokładnie przepisując je do uzasadnienia zaskarżonego wyroku), wręcz zaniechał dokonania własnej oceny tego materiału. Bez wątpienia więc taki sposób oceniania materiału dowodowego przez Sąd I instancji miał również istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku w omawianym zakresie.

Skoro zaś wyżej, w ocenie Sądu Apelacyjnego, wykazano, iż nie istniała zorganizowana grupa przestępcza, stanowiąca przedmiot zarzutów postawionych w niniejszej sprawie poszczególnym oskarżonym, to rację mają również pozostali obrońcy, którzy w apelacjach kwestionowali w tym zakresie winę oskarżonych.

Na istnienie takiej grupy nie może również wskazywać współdziałanie ojca i syna, tj. Z. i P. P. (1), bowiem do przyjęcia istnienia zorganizowanej grypy przestępczej niezbędne jest współdziałanie co najmniej 3 osób, przy istnieniu pozostałych cech takiej grupy, o których wyżej wspomniano. Wprawdzie w tym układzie można mówić, iż Z. P. miał już znaczny wpływ na poczynania swojego syna i mógł mu wydawać wręcz polecenie w znaczeniu „rozkazu” pomocy w kradzieży paliwa, jednak ten układ podporządkowania już nie mógł działać w stosunku do żadnego z kierowców,

zwłaszcza oskarżonych w niniejszej sprawie, i dlatego też występowanie tej zależności między ojcem a synem nie może świadczyć o występowaniu zorganizowanej grupy przestępczej.

Z powyższych więc względów za zasadne uznać należy również zarzuty postawione w apelacji obrońcy oskarżonego Z. M. (1) w punkcie 2, w apelacji obrońcy oskarżonego M. A. w punkcie 4, w apelacji obrońcy oskarżonego A. N. w punkcie 1 lit. a, w apelacjach obrońcy oskarżonych A. C. (1) i M. W. (1) w punktach 1 w powiązaniu z punktem 3 i apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1) w punkcie I podpunkt 1 myślnik pierwszy w powiązaniu z punktem II myślnik drugi.

Rację więc mają apelujący obrońcy, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na wyciągnięcie wniosków o istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej ani tym bardziej o przynależności do niej oskarżonych Z. M. (1), M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N., A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1). Dokładnie te same okoliczności świadczą o niemożności przyjęcia udziału w zorganizowanej grupie przestępczej zarówno oskarżonych P. P. (1) i K. P. (1), jak i oskarżonych P. C., P. K., T. K. i K. P. (2).

Mając więc na uwadze trafność postawionych w apelacjach obrońców zarzutów, zwłaszcza należycie uargumentowanych w apelacjach obrońców oskarżonych R. K. (1) i R. G. (1), Sąd Apelacyjny na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych Z. M. (1), M. A., R. K. (1), R. G. (1), A. N. A. C. (1), M. W. (1) i M. S. (1), jak i z zastosowaniem przepisu art. 435 k.p.k. w stosunku do oskarżonych P. P. (1), K. P. (1), P. C., P. K., T. K. i K. P. (2) i uniewinnił tych oskarżonych od popełnienia wskazanych przestępstw z art. 258§1 k.k., jak w punkcie I lit. a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k, l - drugi myślnik, l – drugi myślnik, m – drugi myślnik.

Konsekwencją uniewinnienia oskarżonych P. P. (1), K. P. (1) i P. C. od popełnienia zarzucanego im przestępstwa z art. 258§1 k.k. było również uchylene orzeczonych wobec tych oskarżonych kar łącznych oraz wyeliminowanie z opisów przypisanych im przestępstw kradzieży paliwa stwierdzenia „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”, jak w punkcie I lit. l – pierwszy i trzeci myślnik, jak w punkcie l lit. – pierwszy i trzeci myślnik i jak w punkcie m – pierwszy i trzeci myślnik.

III. Apelacja prokuratora.

Prokurator zarzucił zaskarżonemu wyrokowi rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego P. P. (1) kary, objawiającej się w orzeczeniu wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Należy tu przypomnieć, że zarzut niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, „gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy – gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą”. Niewspółmierność więc zachodzi wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków, wymierzona za przypisane przestępstwa, nie odzwierciedla należycie stopnia szkodliwości społecznej czynu i nie uwzględnia w wystarczającej mierze celów kary (por. wyrok SN z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60; wyrok SN z dnia 30.11.1990 r., WR 363/90, OSNKW 1991, nr 7-9, poz. 39). Trzeba jednak pamiętać, że zgodnie z art. 438 pkt 4 k.p.k. ta niewspółmierność kary musi być „rażąca”. Chodzi tu więc przy wykazaniu tego zarzutu nie o każdą różnicę co do wymiaru kary, ale o „różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować” (wyrok SN z dnia 2.02.1995 r., II KRN 198/94, OSNPP 1995, nr 6, poz. 18).

Kara pozbawienia wolności może być uznana za rażąco niewspółmierną tak z powodu nadmiernej jej wysokości, jak również z powodu nieorzeczenia warunkowego zawieszenia jej wykonania (wyrok SN z dnia 9.01.1973 r., V KRN 472/72, OSNKW 1973, nr 6, poz. 75), czy też z powodu bezzasadnego jej orzeczenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Należy tu od razu nadmienić, iż po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonych, o czym wyżej była mowa w punkcie II, należało zmienić zaskarżony wyrok m.in. wobec oskarżonego P. P. (1) poprzez uniewinnienie go od zarzucanego mu przestępstwa z art. 258§1 k.k., co spowodowało konieczność uchylecia orzeczonej wobec tego oskarżonego kary łącznej, wyeliminowania ustalenia, iż przypisanych mu w ramach przestępstwa ciągłego kradzieży dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej. Ta zaś okoliczność spowodowała konieczność ponownego rozważenia wymierzenia oskarżonemu kary.

Mając na uwadze fakt, iż prokurator nie kwestionował wymiaru kary jednostkowej, jak również uznając, iż z racji wyeliminowania działania oskarżonego P. P. (1) w ramach zorganizowanej grupy przestępczej i konieczności wymierzenia temu oskarżonemu kary, przy zastosowaniu przepisów ustawy „dawnej”, tj. obowiązującej w czasie popełnienia tego czynu (przed nowelizacją Kodeksu karnego z dniem 1 lipca 2015 r.) Sąd odwoławczy w pełni uznał za adekwatną karę, jaka została orzeczona w zaskarżonym wyroku, tj. karę 1 roku i 11 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w liczbie 200 stawek dziennych po 20 zł każda.

Za Sądem I instancji na niekorzyść należy wziąć stosunkowo długi okres tego przestępczego działania, w tym znaczną liczbę (62) pojedynczych przestępczych zachowań i przerwanie tego działania nie z własnej woli, ale wskutek interwencji Policji oraz łączną wartość skradzionego paliwa, uczynienie sobie z tego procederu stałego źródła dochodu oraz działanie w sposób przemyślany wspólnie z innymi osobami, jak i same okoliczności związane ze spuszczeniem paliwa w miejscach do tego nie dostosowanych, stwarzając hipotetyczne zagrożenie bezpieczeństwa powszechnego. Na korzyść zaś należało wziąć pod uwagę szczere przyznanie się przez oskarżonego do tego przestępstwa, które to przyznanie, jak dowodzi przykład pozostałych oskarżonych w tej sprawie, pozwoliło w ogóle na przypisanie temu oskarżonemu winy w popełnieniu tego przestępstwa, dotychczasową niekaralność oskarżonego, wpływ już znacznego czasu od popełnienia przestępstwa i prowadzenie od tamtego czasu ustabilizowanego trybu życia.

W ocenie Sądu odwoławczego rację miał Sąd I instancji, warunkowo zawieszając oskarżonemu orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności, więc tym bardziej zasadne jest orzeczenie wobec oskarżonego P. P. (1) kary 1 roku i 11 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Abstrahując bowiem od odpadnięcia ważkiej okoliczności obciążającej, jaką było działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, podnieść należy, iż same okoliczności tego przestępstwa, mającego miejsce już ponad 5 lat temu nie sprzeciwiają się zastosowaniu tej instytucji i to mimo odpowiadania przez oskarżonego w warunkach art. 65§1 k.k. (a tym samym i przy zastosowaniu konsekwencji wynikających z działania w warunkach art. 64§2 k.k.). Nie można bowiem zapominać, iż oskarżony był jedynie wykonawcą poleceń swojego ojca przy popełnianiu kradzieży paliwa, na którego utrzymaniu wówczas pozostawał, do tego był przez swojego ojca traktowany pogardliwie. Powyższe zaś świadczy, iż oskarżony pozostawał pod znacznym wpływem rodzica. Poza tym oskarżony, jak wyżej zaznaczono, przez ponad 5 lat wiedzie ustabilizowane życie, obecnie posiada pracę zarobkową, która powinna pozwolić mu nie tylko na uiszczenie grzywny, ale i na naprawienie wyrządzonej, głównie z ojcem, szkody. W związku z tym orzeczenie wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności byłoby wręcz krzywdzące dla oskarżonego i ze społecznego punktu widzenia niezrozumiałe. Słusznie przy tym zauważył Sąd I instancji, iż dolegliwość związaną z pozbawieniem wolności oskarżony już doznał bezpośrednio po zatrzymaniu, w toku stosowanego tymczasowego aresztowania, więc bez wątpienia oskarżony ten z niniejszej sprawy wyciągnął już należyte wnioski życiowe, o czym zresztą świadczy jego pozytywna postawa wobec życia przez ostatnie 5 lat.

Tymczasem oskarżyciel publiczny w apelacji uwypuklił jedynie okoliczności obciążające, nie dostrzegając wagi wspomnianych wyżej okoliczności, które aktualnie sprzeciwiają się tak surowemu potraktowaniu P. P. (1). Apelujący zresztą ograniczył się w argumentacji w większości do ogólnych zasad wymiaru kary, nie wykazując przekonująco, dlaczego podniesione okoliczności obciążające, za wyjątkiem już nieaktualnego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, mają stać na przeszkodzie w orzeczeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Uczynienie z tego procederu stałego źródła dochodu nie może przemawiać za koniecznością orzeczenia kary bez jej warunkowego zawieszenia, skoro oskarżony został zobligowany do naprawienia wyrządzonej przez siebie szkody a dodatkowo do uiszczenia kary pieniężnej w postaci grzywny. Oskarżony natomiast wprowadzie w

sposób niezgodny ze wszelkimi zasadami bezpieczeństwa dokonywał spuszczenia paliwa z cystern samochodowych, jednak bez wątplenia to zachowanie nie wyczerpywało znamion żadnego z czynów rozdziału XX Kodeksu karnego, skoro nawet takowy nie został mu zarzucony. Bez wątplenia więc działanie oskarżonego nie znamionowało się tak znacznym stopniem społecznej szkodliwości, skoro oskarżyciel akceptuje wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary jednostkowej. Skoro zaś wymiar ten pozwala na orzeczenie tej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, to w świetle zasad wymiaru kary, określonych w art. 53 k.k. oraz art. 69 k.k. i art. 58§1 k.k. (w brzmieniu sprzed wspomnianej nowelizacji Kodeksu karnego) orzeczenie tej kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania jest w pełni uzasadnione. Zgadza się przy tym z Sądem I instancji, iż ten okres powinien być maksymalnie długi, z racji przede wszystkim długotrwałego działania oskarżonego, wyrządzenia dość znacznej szkody i konieczności jej naprawienia, Sąd odwoławczy na podstawie wskazanych przepisów określił maksymalny okres próby na 5 lat, pozostawiając jednocześnie w mocy orzeczenie o oddaniu oskarżonego w tym czasie pod obowiązkowy dozór kuratora i zobowiązaniu go do naprawienia szkody.

IV. Apelacja obrońcy oskarżonego K. P. (1).

Na wstępie należy zauważyć, iż wobec tego oskarżonego zaszła konieczność zmiany zaskarżonego wyroku z uwagi na niewinność go od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. To spowodowało wyeliminowanie z opisu przypisanego mu przestępstwa kradzieży ustalenia, iż dokonał jej „w ramach zorganizowanej grupy przestępczej”. Jednocześnie zaszła konieczność orzeczenia kary jednostkowej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z racji uchylenia kary łącznej.

Oskarżonemu K. P. (1) za przypisane w punkcie 9 przestępstwo wymierzono karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w liczbie 100 stawek dziennych w wysokości po 50 zł każda. Skoro zaś Sąd I instancji warunkowo zawiesił wykonanie tej kary pozbawienia wolności, to również, z uwagi na wniesienie apelacji wyłącznie na korzyść tego oskarżonego, i takie orzeczenie wydał Sąd odwoławczy, jak w punkcie I lit. 1 – czwarty myślNIK, ustalając na podstawie art. 70§2 k.k. w zw. z art. 4§1 k.k. (stosując Kodeks karny sprzed nowelizacji, tak jak w przypadku oskarżonego P. P. (1)) okres próby na 4 lata, utrzymując natomiast w mocy pozostałe orzeczenia zawarte w zaskarżonym wyroku, tj. oddanie oskarżonego pod obowiązkowy dozór oraz zobowiązanie go do naprawienia szkody.

Tymczasem apelujący, kwestionując samą karę wymierzoną oskarżonemu, dopatruje się jej rażącej niewspółmierności w tym, iż została ona wymierzona w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy, zamiast w wymiarze 1 roku oraz w tym, że okres próby został ustalony na 4 lata, zamiast na proponowane 3 lata.

Jednak z taką apelacją nawet trudno jest polemizować, bowiem podnoszone różnice w zakresie zarówno wymiaru kary pozbawienia wolności, jak i okresu próby są tak niewielkie, że nawet nie da się tu zasadnie wywodzić, iż orzeczona obecnie wobec oskarżonego kara jest niewspółmiernie surowa w stopniu wręcz rażącym, czyli jest karą, której w świetle zasad wymiaru kary, określonych w art. 53 k.k. nie da się zaakceptować.

Sąd I instancji słusznie bowiem na niekorzyść oskarżonego przyjął stosunkowo długi okres działania oskarżonego, uczynienie sobie z tego procederu stałego źródła dochodu, która to okoliczność, określona w art. 65§1 k.k., poprzez stosowanie konsekwencji określonych w art. 64§2 k.k. powoduje konieczność orzeczenia okresu próby w przedziale od minimalnej wysokości 3 lat, do maksymalnej 5 lat (art. 70§2 k.k.), dużą wartość skradzionego paliwa, dopuszczenie się tego czynu w sposób przemyślany, z innymi osobami i dopuszczając do nielegalnego spuszczenia paliwa w miejscu do tego nie przeznaczonym. Już te okoliczności obciążające przekonują, iż wymierzona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 4 miesięcy jest stosunkowo łagodna, nawet jeżeli się uwzględni przytoczone prawidłowo przez Sąd Okręgowy okoliczności łagodzące.

Z tych więc powodów jeszcze postulowane przez apelującego obrońcę dalsze złagodzenie tej kary nie znajduje już w świetle postawionego zarzutu żadnego uzasadnienia. Te zaś pozytywne dla oskarżonego okoliczności, przytoczone przez apelującego, świadczą natomiast o tym, iż Sąd I instancji w pełni zasadnie zastosował wobec oskarżonego K.

P. (1) instytucję warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności i takową też karę orzekł Sąd odwoławczy.

V. Inne rozstrzygnięcia.

Wobec tego, iż wobec oskarżonego P. C. zaszła, jak w przypadku K. P. (1) konieczność uchylenia o karze łącznej, Sąd odwoławczy orzekł karę jednostkową pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, by w ten sposób nie pogorszyć sytuacji tego oskarżonego (jak w punkcie I lit. m – czwarty myślnik).

Sąd odwoławczy nie znajdując więc podstaw do uwzględnienia apelacji prokuratora i obrońcy oskarżonego K. P. (1) ani też żadnych innych podstaw, w tym branych pod uwagę z urzędu, do dalszej zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał ten wyrok w mocy w pozostałej części.

Z uwagi na występowanie przed Sądem Apelacyjnym obrońcy oskarżonego M. A. działającego z urzędu i złożenie przez niego wniosku o przyznanie na jego rzecz kosztów nieopłaconej w żadnej części obrony, o kosztach tych orzeczono na podstawie art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity z 2016 r. Dz. U. poz. 1999 z późn. zm.) w zw. z §2 pkt 1, §4 ust. 1 i 3 i §17 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714) w wysokości opłaty określonej w §17 ust. 2 pkt 5 (kwota 600 zł), powiększonej o stawkę 23% podatku VAT.

Z uwagi na uniewinnienie oskarżonych R. G. (1) i R. K. (1) w całości od zarzucanych im przestępstw w instancji odwoławczej, kierując się wnioskiem ich obrońców ustanowionych przez nich z wyboru, Sąd odwoławczy, na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. zasądził na ich rzecz kwoty po 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów tej obrony świadczonej w postępowaniu odwoławczym. Wysokość tej kwoty natomiast wynika z §11 ust. 2 pkt 5 w zw. z §15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

Mając zaś na uwadze częściowo celową apelację obrońcy oskarżonego K. P. (1), kierując się względami słuszności, Sąd odwoławczy, w części dotyczącej jego skazania, o kosztach sądowych, w tym o opłacie, orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity z 1983 r., Dz.U. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.).

Mając zaś na uwadze niezasadność wniesionej przez oskarżyciela publicznego apelacji, jak również mając na uwadze częściowe wydanie w instancji odwoławczej wyroku uniewinniającego w tej części kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa (art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 636§1 k.p.k.).

Izabela Pospieska Marek Hibner Marek Kordowiecki